

Luterilainen

N:o 4 2023 ✱ 1926 — 2023 ✱ 98. VUOSIKERTA

**Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.**

Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Hänen nimensä on Iankaikkinen Isä.

"Sillä lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu, jonka harteilla on valtius, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Voimallinen Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas." (Jes. 9:5)

Vaikka maallinen isä isän tavoin suhtautuukin lapsiinsa hänen on kerran kuitenkin kuoltava ja jätettävä lapsensa toisten haltuun. Häntä ei siis voida nimittää "ainaiseksi isäksi" vaan "rahtusen isäksi", hän kun ei ajan rahtuakaan ole varma elämästään. Tämä kuningas sitä vastoin ei kuole eikä hän myöskään jätä lapsiaan jälkeensä, vaan pitää heidät alati luonaan, ja he saavat iankaikkisesti elää hänen kanssaan. Isä-nimitys osoittaa, että hän ei vain anna lapsille elämää, vaan että hän myös heitä elättää, vaatettaa, opettaa, kurittaa, heistä huolehtii ja valmistaa heille perinnön. Hän ranskaisee heitä isällisesti, jos he syntiä tekevät, mutta ei hylkää heitä.

Maallinen isä kasvattaa, kurittaa, elättää, rakastaa ja suojelee lastaan eikä hylkää sitä, vaikka se on likainen, rupinen tahi muuten heikko; paljon enemmän Kristus näkee vai-vaa omistaan, jopa iankaikkisesti, täällä aloittaen uskossa ja siellä, kun kaikki ilmestyy. Samoin kuin näet kristityt noiden edellisten nimien (Jes. 9:5) vaikutuksesta ovat saaneet perusteellista harjoitusta kärsimisessä, lohdutuksessa, voitossa ja taistelussa syntiä vastaan, he tästä kaikesta saavat varman luottamuksen Jumalaan: he ovat Jumalan lapsia, eikä heitä koskaan hyljätä. Sellainen toivo on siis tämän nimen hedelmä: he saavat Jumalaa kohtaan lapsen mielen, ja Jumala tulee heille suloiseksi. Sen tähden, että Kristus kaiken tämän saa aikaan valtakunnassansa, häntä täydellä syyllä nimitetään Iankaikkiseksi Isäksi.

*Martti Luther
Mannaa Jumalan lapsille.*

N:o 4 2023

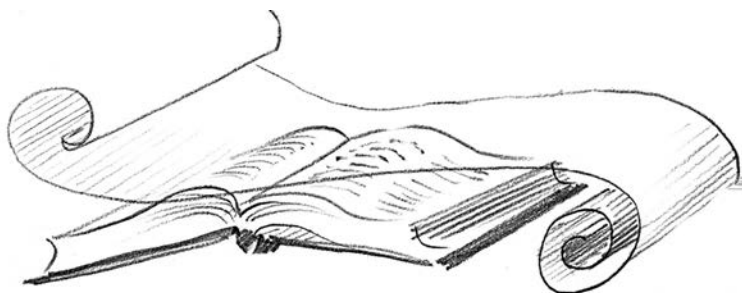
Oppi ja opetus

Toimintansa aikana (1923–2023) ovat tunnustukselliset luterilaiset seurakuntamme saaneet kokea kuinka Seurakunnan Herra pitää huolta pienestä joukostamme. Hän on sallinut myös vastoinikäymisiä, jotka ovat vähentäneet jäsentemme ja seurakuntiemme lukumäärää. On ollut aikoja, jolloin sielunhoitajia on kutsuttu palveluun monilukuisesti. Usein sananjulistus on jäänyt vain yhden pastorin varaan. Puhdas Jumalan Sana on kuitenkin säilynyt keskuudessamme. Siitä kiitos Seurakunnan Herralle.

Vaikeimmat koettelemuksemme ovat yleensä tulleet sisältä päin. Silloin sanan opetuksessa ja virallisessa seurakunnan opissa on havaittu eroavaisuutta. Eron ovat yleensä huomanneet seurakunnan ”herkkäkorvaiset lampaat”, joilla on selkeä näkemys siitä, mitä seurakunnassa tulee Raamatun mukaisesti opettaa.

Tunnustuksellisella seurakunnalla tulee olla koko Jumalan sanan oppi ja sen tulee opettaa ja tunnustaa sitä puhtaasti sekä jakaa sakramentit Kristuksen asetuksen mukaisesti. Seurakunta ei tule vääräoppiseksi sen kautta, että sen piirissä satunnaisesti ilmenee väärää oppia, vaan sen kautta, että sellaista väärää oppia suvaitaan. Toisaalta seurakuntaa ei tee oikeaksi se, että sillä on virallisesti raamatullinen tunnustus tai että sen piirissä väärän opetuksen ohella on oikeatakin opetusta — jos toiminnassa jatkuvasti menetellään vastoin Jumalan sanaa.

Oikea näkyvä seurakunta vastustaa Jumalan sanan vastaista oppia ja toimintaa. Näin teki apostolinen kirkko, kuten Uusi Testamentti kaikkialla osoittaa esim.: *”Mutta kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka*

saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet. Vetäytykää pois heistä” (Room. 16:17) — lisäksi kohdat: Matt. 16:16—19; 1 Tim. 1:3—4; 6:3—5; 1 Kor. 6:1—11; ja 2 Kor. 6:14—18.

Se mikä vaikuttaa seurakuntien välisiin suhteisiin vaikuttaa myös kirkkojen kirkollisiin yhteyksiin.

Lehdessämme n:o 2/1999 julkaistiin pastori Markku Särelen kirjoitus: ”*Mikä riittää ja mitä vaaditaan kirkon yhteyteen — Satis est*” (Kirjoitettu Euroopan luterilaisen konferenssin pyynnöstä vuoden 1999 kansainvälistä kokousta varten) Luettavissa: <https://www.luterilainen.com/fi/lue/artikkeleita/>.

Syy tähän historialliseen lausuntoon antoi tapahtumaketju, jossa kirkkomme erkani kirkollisesta yhteydestä yhdysvaltalaiseen Missourisynodiin (LCMS), joka vuonna 1998 solmi kirkollisen yhteyden Inkerin Evankelisluterilaisen Kirkon kanssa, joka puolestaan oli täydessä kirkollisessa yhteydessä Suomen Evankelisluterilaisen Kirkon (kansankirkon) kanssa. Seurauksena tästä meillä ei voinut enää olla kirkollista yhteyttä myöskään niiden LCMS:n kirkollisessa yhteydessä olevien kirkkojen kanssa, jotka eivät tehneet samaa johtopäätöstä kuin me teimme Missourisynodin ja Inkerin kirkon kirkollisesta yhteydestä.

Asiaa käsiteltiin kirkkokuntamme kokouksessa 22.5.1999, jolloin todettiin, ”*ettei ole luterilaisen opin mukaista olla kirkollisessa yhteydessä niiden kirkkojen kanssa, jotka eivät tunnusta Raamatun täyttä inspiraatiota eli sanainspiraatiota ja jotka sallivat opetettavan, että Raamatussa voi olla virheitä ja erehdyksiä. Vedenjakajana ei ole muodollinen Raamatun inspiraation tunnustaminen, vaan se, mitä kirkossa tosiasiallisesti sallitaan Raamatusta opetettavan ja minkälaista teologiaa harjoitettavan*”.

Nämä tapahtumat ovat esimerkkinä pienen kirkkomme vastuusta Raamatun mukaisesta opista ja julistuksesta myös kirkollisessa yhteydessä olevien kirkkojen kohdalla ja ettei kirkollista yhteyttä saa todeta ilman todellista opin yksimielisyyttä.

Mitä varten on rauhanaika?

Elämme jännittäviä aikoja. Mielessäni on erityisesti eräs raamatunkohta. Se on 1 Tim. 2:1–4. Apostoli Paavali kirjoittaa:

"Minä kehotan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän Vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden."

Tämä kohta kertoo siitä, mihin Jumala haluaa käyttää rauhanajan, mutta minkä me ihmiset helposti unohtamme. Rauhanaika on sitä varten, että kaikki ihmiset pelastuisivat. Se tarjoaa kristilliselle kirkolle otollisen ajan kristilliseen opetukseen ja kasvatukseen. Se mahdollistaa pitkäjänteisen lähetystyön. Rauha on jo itsessään kaikille siunaus ja kiitoksen aihe. Mutta aivan erityisesti on siunausta, kun evankeliumi, ilosanoma Kristuksesta, tuo meille syntien anteeksiantamuksen ja antaa meille pelastus-

varmuuden. Rauhanaika on osoitus Jumalan rakkaudesta myös Sinua kohtaan, että uskoisit ja pelastuisit. Jumala ei näet tähtää vain siihen, että meillä olisi ajallinen rauha, vaan hän haluaa antaa meille omantunnon rauhan uskossa Kristukseen ja iankaikkisen autuuden. Hän tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat.

Sitä varten hän on antanut meille Poikansa, joka on jo tehnyt rauhan Jumalan ja ihmiskunnan välille sovituskuolemallaan. Sinulla on lupa uskoa se omalle kohdallesi. Sitä varten hän on lähettänyt kirkkonsa julistamaan evankeliumia. Sen tähden kristityt rukoilevat kaiken esivallan puolesta, että rauha säilyisi ja evankeliumin julistaminen olisi mahdollista.

Hyvyydessään Jumala on voimallinen kääntämään pahankin palvelemaan tarkoituksiaan. Sodat, verityöt ja levottomuudet eivät ole lähtöisin Jumalasta. Ne ovat pahan aikaansaannosta ja suunnatut ihmistä ja ihmisyyttä vastaan. Jumala on kuitenkin voimallinen niidenkin keskellä varjelemaan kirkkonsa ja johdattamaan asioita niin, että ihmisiä pelastuu ja tulee totuuden tuntuun.

Rukoilemme virren sanoilla:

*Sun suojaa seurakuntaas
Ja laumaas varjele
Sun siunaa perikuntaas
Ja ruoki sieluamme
Pyhällä sanallasi
Vahvista uskoamme,
Virvoita toivoamme
Armollas, voimallas.*

*Myös siunaa isäinmaata
Ja ohjaa vaiheet sen,
Kansamme aina saata
Sä tielle totuuden.
Ja esivaltamme
Sä siunaa toimissansa,
Kaikissa vaiheissansa
Myös heimoveljemme.*

Markku Särelä

Eksyksissä kuin lampaat

"Sillä [te] olitte 'eksyksissä kuin lampaat', mutta nyt olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan luo." (1 Piet. 2:25)

Kun Jumala oli luonut ihmiset, he olivat hyviä, niin etteivät he tarvinneet pelastumiseen muuta kuin, että he pysyisivät sellaisina kuin olivat. Mutta kun ensimmäiset ihmiset olivat antaneet saatanan vietellä itsensä lankeemukseen Jumalasta, nimittäin syntiin, niin sen jälkeen kaikki ihmiset ovat syntymästään saakka niin turmeltuneita, että he voivat pelastua vain, jos heissä tapahtuu suuri muutos eli sydämen kääntymys Jumalan puoleen. Kääntyä täytyy — ei ainoastaan karkeitten syntien tekijöiden, jotka elävät häpeässä ja paheissa — vaan myös kunniallisten syntisten, jotka vaeltavat ihmisten edessä moitteettomasti. Niinpä Kristus ei käskenyt opetuslapsia saarnaamaan kaikille ihmisille ainoastaan evankeliumia, vaan mielenmuutosta. Kun Paavali nousi Ateenassa julkisesti puhumaan, hän sanoi: "Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on

kärsinyt, mutta nyt hän tekee tietäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on muutettava mielensä." (Apt. 17:30) Tekstissämme Pietari kirjoittaa kaikille tosi kristityille: "Sillä [te] olitte 'eksyksissä kuin lampaat', mutta nyt olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan luo."

Kääntymyksestä ei ainoastaan sokealla maailmalla ole aivan väärää käsityksiä, vaan myös monilla, jotka haluavat olla hyviä kristittyjä. Monet luulevat todelliseksi kääntymykseksi sitä, että he alkavat käydä ahkerasti kirkossa kuulemassa Jumalan sanaa ja myös lukea kotoaan Jumalan sanaa ja sitten myös käydä aika ajoin ehtoollisella. Se olisi tarvittava kääntymys. Mutta se on suuri erehdys. Tosin kirkossa käynti ja Jumalan sanan kuuleminen ja lukeminen ovat hyviä ja tarpeellisia, mutta se ei ole kääntymys, vaan se on vain väline kääntymykseen. Mitä nimittäin hyödyttää ihmistä hyvä väline, jos ihminen ei käytä sitä? Niin niitä monia tuhansia niin sanottuja kristittyjä ei

auta myöskään se, että heillä on sellainen väline kuin Jumalan sana, elleivät he käytä sitä oikein. Niinpä Kristus ei sano ainoastaan: ”autuaita ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan”, (Luuk. 11:28) vaan myös: ”jotka sitä noudattavat”. (Luuk. 8:21) Heprealaiskirjeessä sanotaan nimenomaan: ”Mutta heidän kuulemansa sana ei hyödyttänyt heitä,

koska se ei uskossa yhdistynyt niihin, jotka sen kuulivat.” (Hepr. 4:2)

Vielä vähemmän on sakramenttien käyttö jo sinänsä kääntymys. Pyhien sakramenttien käytön tulee seurata kääntymyksen eli uskon sinnettä. Kun ensimmäisenä helluntaina Pietarin kuulijat huudahtivat: ”Miehet, veljet, mitä meidän tulee tehdä?”, Pietari vastasi ensiksi:

”Muuttakaa mielenne” ja sitten hän lisäsi: ”tulkoon jokainen teistä kastetuksi Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksiantamiseksi, niin saatte Pyhän Hengen lahjan”. Kun etiopialainen varainhoitaja sanoi evankelista Filippukselle: ”Katso, tässä on vettä, mikä estää kastamasta minua?”, Filippus vastasi hänelle: ”Jos sinä uskot kaikesta sydäimestäsi, se tapahtuukoon.” (Apt. 8:36–37)

Samoin on pyhän ehtoollisen sakramentin suhteen. Samoin kuin ruumiillinen syöminen ja juominen ei anna elämää, vaan vain vahvistaa sitä, samoin on laita hengellisessä syömisessä ehtoollisessa. Tätäkään ei ole asetettu kääntymistä varten, vaan jo kääntyneitä varten vahvistamaan heitä kääntymyksessä, uskossa, rakkaudessa, kärsivällisyydessä, eli lyhyesti sanoen heidän kristillisyydessään.

Mutta jos kysymme, mistä tunemme kääntyneen kristityn, niin tekstimme vastaa tähän hyvin selvällä ja ihanalla tavalla, kun se sanoo: ”Te olitte eksesyksissä kuin lampaat, mutta nyt olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan luo.”

Kaikki riippuu siitä, kenen luo on kääntynyt. Kääntyneet kristityt eivät siis ole niitä, joilla ei enää ole syntiä, vaan päinvastoin, jotka tietävät, kokevat ja joka päivä myöntävät Jumalalle olevansa suuria syntisiä, mutta joilla juuri sen

vuoksi on Vapahtaja paimenenaan, koska he löytävät häneltä Jumalan armon ja kaikkien syntiensä anteeksiantamuksen. Kääntyneitä eivät ole myöskään ne, joilla on suuri tieto, vaan kaikki ne, jotka ovat oppineet tuntemaan Jeesuksen Kristuksen lunastajanaan. Heitä eivät ole ainoastaan myöskään ne, joilla on suuri, vahva, sankarillien usko, vaan kaikki ne, jotka turvaavat Jeesukseen sielujensa kaitsijana vaikkapa kaikkein heikoimmalla uskolla. Heitä ovat ne, jotka taivaallisissa asioissa eivät kuuntele tämän maailman viisaita eivätkä myöskään oman järkensä ääntä, vaan yksinomaan Jeesuksen, heidän hyvän paimenensa, ääntä. Herra sanoo näet nimenomaan: ”Minun lampaani kuulevat minun ääneni.” (Joh. 10:27) ”Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä.” (Joh. 10:5) He ovat siis niitä, jotka vaeltavat Kristuksen kanssa kärsimyksen tietä, mutta jotka nauttivat rauhaa, jota maailma ei voi antaa ja joka jo täällä tekee heidät autuaiksi.

Sinä, uskollinen Paimeneni, salli minun olla Sinun lampaasi elämässä ja kuolemassa. Anna minun hylätä maailmanmielisyys ja olla Jumalan lapsi ja omistaa Sinut aarteekseni. Aamen.

*C. F. W. Walther
Kotihartaus*

Yksi lauma — yksi paimen

Minä olen se hyvä paimen ja minä tunnen omani, ja omani tuntevat minut, niin kuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä panen henkeni lammasten edestä. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammashuoneesta; nekin tulee minun tänne johdattaa, ja he saavat kuulla ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen. (Joh. 10:14–16).

Jeesus sanoi: »Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen panna henkensä lammasten edestä», (Joh. 10:11). — Oikean paimenen tehtäviin kuuluu sekä lauman johdattaminen hyvälle laitumille ja koossapitäminen että myös sen suojeleminen kaikilta vaaroilta. Jeesus oli ja on ”hyvä paimen”. Hän on siis hyvin paimentanut ja yhä paimentaa laumaansa.

Mutta miksi tarvittiin tänne maailmaan taivaasta lähetetty hyvä paimen? Eihän paratiisissa sellainen ollut tarpeen. Ei Herra Kristus tullutkaan terveitä varten eikä vanhurskaita varten. — Me tiedämme, että paratiisissa oli hyvä ja autuas olla, mutta paratiisin ulkopuolella oli ja on toisin.

Syntiinlankeemuksen kautta ha-josi lauma ja joutui synninkorpeen. Synnin tähden tuli kuolema ihmisten osaksi ja synninkorpi päättyy

tämän elämän jälkeen iankaikkiseen vaivaan.

Nyt olisi hyvä, johdattava, koossapitävä ja varjeleva paimen ollut tarpeen, muuten oli edessä varma kuolema — iankaikkinen kadotus. — Silloin Jumala lupauksena antoi syntiinlangenneille hyvän paimenen. Jumalan lupaus on varma ja horjumaton.

Tämän paimenen tuloa odotettiin läpi koko Vanhan Testamentin ajan. — Mutta kun aika täyttyi, kun hyvä paimen tuli — niin, oi, kuinka halpana hän ilmestyi. Johannes todisti: »Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin», (Joh. 1:29). — ”Leirin sisäpuolella” olevat odottivat häntä ulkonaisesti ylimmäistä pappiakin mahtavampana. Mutta Jesajakin hänestä sanoo: »Hän oli ylenkatsottu ja ihmisten hylkäämä, kipua ja sairautta täynnä, ja semmoinen, jolta me peitimme kasvomme; hän oli niin ylenkatsottu, ettemme häntä minäkään pitäneet». (Jes. 53:3).

Minkä tähden hän oli tällainen? Meidän tähtemme! Hän tuli synninkorpeen eksyneitä lampaita etsimään, auttamaan, lunastamaan. Ja nämä lampaat olivat ja ovat itsessään »vihan lapsia» ja »kuolleet rikoksiinsa» (Ef. 2:3,5). Hyvä paimen tuli ja otti päälleen Juma-

lan vihan, joka synnin tähden oli laumalla; hän »itse kantoi ruumiissaan meidän syntimme ristinpuuhun — ja hänen verihaavainsa kautta te olette parannetut», (1 Piet. 2:24. Jes. 53). Voidakseen tämän tehdä hänen täytyi tulla karitsaksi, ihmiseksi, täytyi ottaa orjan muoto. Hän tuli lain alaiseksi lunastaakseen lain alaiset. Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme lunastaakseen meidät lain kirouksesta.

Eihän kuolleita voi eikä niitä tarvitse paimentaa. Mutta Kristus, hyvä paimen, tuli kuolleille kuolleeksi poistaakseen kuoleman vallan ja saattaakseen kuolleet eläviksi. Kuinka sanomattoman paljon onkaan Kristus tehnyt edestämme — niin, hän on tehnyt kaikki! »Minä panen henkeni lammasten edestä». Ylösnousemuksen sanoma on elämän sanoma synnissä kuolleille — kaikki oli täytetty lammasten edestä.

Herra elää! Ja tänäänkin hän on hyvä paimen. Hän tuntee omansa. Hän paimentaa omiaan tänäänkin. Hän pitää heistä huolen. Hän ravitsee heitä joka päivä »uudella armolla». Hän antaa omillensa pyhässä ateriasa kirkastetun ruu-

miinsa ja verensä nautittavaksi. Kasteen vesi Sanan kanssa yhdistettynä todistaa kastetuille joka päivä syntienanteeksiantamisen. — Missä on näin runsas ruoka ja varma turva? Hyvän paimenen laumassa. Hän tuntee omansa ja kaitsee heitä. »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriällä niityllä hän antaa minun levätä ja viepi minut virvoittavien vetten tykö. ... Sinä valmistat minulle pöydän... maljani on ylivuotavainen» (Ps. 23). Näin saamme uskossa elää uudessa paratiisissa, vaikka ruumiillisesti vielä kuljemme korvessa.

Mutta ei yksin hyvä paimen tunne omiaan. »Omani tuntevat minut». Uskon kautta me hänet tunnemme. Epäusko ei häntä tunne. Herran omat siis tuntevat hyvän paimenen. Paavali sanoi: »minä tunnen hänet, johon uskon»

(2 Tim. 1:12). Ja »usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan», (Hepr. 11:1). Lampaat erottavat hyvän paimenen äänen muista. Vierasta ne pakenevat ja hyvää seuraavat. »Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: 'Herra tuntee omansa' ja: 'Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee'», (2 Tim. 2:19). — On suuri armo ja lahja tietää kuuluvansa hyvän paimenen laumaan. — Tiedätkö kuuluvasi siihen? Kuule hyvän paimenen ääntä, joka huutaa sinullekin: se on täytetty, kaikki on valmista, minä olen sinut lunastanut! Hyvä paimen tahtoo, että kaikki saisivat sen kuulla. Iloitse hyvän paimenen sinuakin kutsuvasta äänestä! Älä vieraita paimenia kuule, vaan pakene heitä!

Kuinka laaja on sitten hyvän paimenen lammashuone? Ei se ole vain Israelin valittuja varten, vaan Herralla on myös muita lampaita, jotka eivät ole Israelin kansaa. Nämä Herra myös johdattaa laumaansa. Sitä varten julistetaan evankeliumia pakanoillekin. Jeesus sanoi itse: »Kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni» (Joh. 12:32). Kristus kuoli myös pakanain edestä; myös pakanat saavat kuulla hyvän paimenen äänen ja katsahtaa Uuden liiton ylennettyyn vaskikäärmeeseen. Mekin kuulumme niihin »muihin lampaisiin» ja on Herra Kristus meidänkin hyvä paimenemme. Evankeliumin sanan kautta kokoa Herra valittunsa yhdeksi laumaksi, jolla on yksi paimen.

Tässä ei ole kysymys mistään

näkyväisestä laumasta yhtä vähän kuin paimenkaan on näkyväinen. Tuhatvuotishaaveilijoille ei tämä, niin kuin ei muutkaan raamatunkohdat, kuulu. Eikä tässä ole mitään tukea erioppisten ja eriuskoisten näkyväisten kirkkokuntien yhdistämisaatteille. — Tässä puhutaan vain niistä, jotka hajallaan asuen maailmassa tuntevat hyvän paimenen äänen, s. o. jotka uskovat Häneen. Uskovaiset seisovat uskon kautta Siionin vuorella ja asuvat taivaallisessa Jerusalemissa (Hepr. 12:22). Uskovilla on jo uskossa kaikki se, mitä tuhatvuotishaaveilijat turhaan luulevat saavansa nähdä. Uskovaiset uskovat, eivätkä näe! Usko kyllä näkee taas sitä, mitä luonnollinen silmä ei saa nähdä eikä tule näkemään. Vasta viimeisenä päivänä uskovaisten lauma nähdään. Silloin on usko muuttunut näkemiseksi.

Uskon kautta tullaan hyvän paimenen laumaan ja hänen luokseen — kuten ap. Pietari kirjoittaa: »Sillä te olitte (epäuskoisina) ek-syksissä niin kuin lampaat, mutta nyt (tultuanne uskoon) te olette palautuneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö» (1 Piet. 2:25). Näin juuri johdattaa hyvä paimen ihmisiä laumaansa. Hän myös omistaan pitää huolen. Hän kaitsee ja vartioi. Autuas se, joka tähän laumaan kuuluu! Siinä laumassa on ainoa ja paras turvapaikka:

”Niin kuin paimen kaitsee hän laumaansa, Hän kokoa karitsat syliinsä ja helmassansa heitä kantaa... (Jes. 40:11).

A. A. Uppala (Wegelius)
helluntaina 1924.

Kristus opettaa niin kuin se, jolla on valta

[κατ' ἐξουσίαν]

Kristus opetti niin kuin se, jolla on valta, kat eksokheen, eikä niin kuin kirjanoppineet (Matt. 7:29). Hän on apostoleineen jokaisen uskovan teologin Raamatun selityksperiaatteiden esikuva, normi ja arvovalta. Sikäli kuin niin ei ole asian laita, ei ole kysymys teologiasta eli Jumalan puheen tutkimisesta oikealla mielellä, vaan jostakin muusta.

Kristus toi opetuksessaan selkeästi esille jumalallisen alkuperänsä, niin selvästi, että juutalaiset pahentuivat siihen. Samalla hän osoitti, että hänellä on ainutlaatuiset edellytykset selittää Raamattua, koska hän on ilmoituksen lähde ja sen antaja (auctor). Kenelläkään toisella ei ole vastaavia edellytyksiä. Otan esiin neljä tällaista raamatunkohtaa.

1.

"Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt." (Joh. 7:16)

Tässä Jeesus lähtee siitä, ettei hänellä ole mitään omaa, taivaallisen Isän opista poikkeavaa oppia. Hänet on Isä lähettänyt, ja hän tekee lähettäjänsä tahdon myös opetuksensa puolesta. Vastaavasti niiden, jotka toimivat Kristuksen

lähettäminä, on pysyttävä Kristuksen opissa. *"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät."* (Joh. 20:21) (Ks. myös Joh. 17:18). Kristus puhui sitä, mitä Isä antoi hänelle puhuttavaksi. Apostolit puhuivat sitä, minkä Kristus ja hänen Henkensä antoivat heille. Meidän tulee puhua, mitä apostolit ja profeetat ovat kirjoittaneet. Raamattu sanoo Kristuksesta: *"Sillä hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla."* (Joh. 3:34) Ja Kristus lausuu itsestään: *"Sillä en minä itsestäni ole puhunut, vaan Isä, joka on minut lähettänyt, on itse antanut minulle käskyn, mitä minun pitää sanoman ja mitä puhuman."* (Joh. 12:49)

2.

"Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen, ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut. Ja hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollista." (Joh. 8:28, 29)

Tämä Raamatun kohta osoittaa, että kaikessa Jeesuksen toiminnassa ja kaikissa hänen puheissaan oli taivaallinen Isä aina mukana. Jos Jeesus tehdään opetusvirassaan pelkäksi ihmiseksi, joka erehtyisi tai voisi erehtyä, kielletään toisaalta hänen luontojensa persoonallinen yhtymys, toisaalta Jumalan ykseys, mikäli kuitenkin Jeesuksen jumaluus tunnustetaan.

3.

"Minä puhun, mitä minä olen nähnyt Isäni tykönä." (Joh. 8:38)

Yhtäpitävä tämän kanssa on Johanneksen todistus: *"Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut."* (Joh. 1:18)

Jeesus Kristus on ilmoittanut meille sen, minkä hän on nähnyt Isän tykönä. Tämä ilmoitus on niissä sanoissa, jotka hän itse lausui, mutta myös niissä sanoissa, jotka Vt:n profeetat kirjoittivat ja joihin Jeesus ilman yhtäkään poikkitelais-ta sanaa tunnustautui. Se on myös

niissä sanoissa, jotka hän lupasi ja joihin hän Vt:n ohella sitoi kirkkonsa, nimittäin Ut:n sanoissa.

4.

"Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt." (Joh. 16:14)

Jeesus samaistaa oman ja Isänsä sanan.

On siis tarkoin huomattava, että Kristuksen luontojen persoonallisella yhtymyksellä, unio personaaliksella, on valtava, kumoamaton merkitys opille Jumalan ilmoituksesta. Ilman tätä dogmaattista perusedellytystä ei voida harjoittaa kristillistä eksegetiikkaa. Dogmaattisten premissien poistaminen eksegetiikasta on mahdotonta. Joko meillä on kristilliset premissit tai meillä on sellaiset premissit, jotka eivät vastaa todellisuutta, esimerkiksi ateistiset. Aina ne ovat kuitenkin dogmaattiset. Jos persoonallinen yhtymys sivuutetaan tieteiliseen metodiin käymättömänä historialliskriittisen raamatuntutkimuksen oppien mukaisesti, vapaudutaan Raamatun sitovuudesta ja pysytään ihmisjärjen pimeydessä. Onhan selvää, että Pojalla, jolla on näkö- ja keskusteluyhteyttä vieläkin likeisempi keskeytymätön yhteys taivaalliseen Isään Ihmisen Poikanakin ja jonka kanssa Isä on ja jota Isä ei ole jättänyt yksin olemaan, on niin korkea ja puutteeton

viisaus, ymmärrys, tieto ja valta selittää Raamattua, että meidän on sen edessä kiitollisina nöyryyttävä ja sanottava Kristuksen selityksille ja hänen hermeneuttisille periaatteilleen: "niin ja amen".

Koska Kristus on sanonut apostoleistaan: "Joka kuulee teitä, se kuulee minua" ja koska Pyhä Henki on Kristuksen Henki, jonka vaikutuksesta Raamattu on kirjoitettu, ovat ne periaatteet, joiden mukaan Raamattua sen kirjoittajat käyttävät ja selittävät, kaikkialla samat ja yhteneväiset Kristuksen omien periaatteiden kanssa. Erona on vain se, että nuo toimivat Pyhän Hengen johdossa, Kristus taas, tosin Pyhällä Hengellä inhimillisen luontonsa puolesta mittaamattomasti voideltuna, puhuu Isän Poikana, jumaluudestaan tinkimättä. Ero ei koske Raamatun inspiroitua sanaa, vaan persoonaa.

Kristuksen ipsissima verba, nuo aramean ja ehkä hepreankin kielellä puhutut, ovat ne sanat, jotka hän välitti kreikan kielelle käännettyinä evankeliumeissa Pyhän Henkensä kautta ja joihin hän sitoi kirkkonsa. Kristuksen omien sanojen etsiminen ohi kirjoitetun ilmoitussanan sitä turhentaen suuntautuu Jumalan ykseyttä vastaan. Apostoleitten asettaminen Kristuksen sanoja vastaan suuntautuu Jeesuksen lupauksia vastaan, jotka hän antoi Pyhästä Hengestä.

Markku Särelä

Kristus pyhän Raamatun selittäjänä

Matkalla Jumalan pitoihin

"Herra Sebaot laittaa kaikille kansoille tällä vuorella pidot rasvasta, pidot viinistä, ydinrasvasta, puhtaasta viinistä. Hän hävittää tällä vuorella verhon, joka verhoaa kaikki kansat, ja peiton, joka peittää kaikki kansakunnat. Hän hävittää kuoleman ainiaaksi, ja Herra, Herra pyyhkii kyyneleet kaikkien kasvoilta ja ottaa pois kansansa hävistyksen kaikesta maasta. Sillä Herra on puhunut. Sinä päivänä sanotaan: "Katso, tämä on Jumalamme, jota odotimme meitä pelastamaan; tämä on Herra, jota odotimme: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi." Sillä Herran käsi lepää tällä vuorella. Mutta Mooab tallataan siihen paikkaansa, niin kuin oljet tallautuvat lantaveteen." (Jes. 25:6–10)

Juhlaa järjestäessämme on päätettävä pitopaikka, ajankohta ja kutsuttavat vieraat. Lisäksi huolehdimme aikataulusta, ohjelmasta ja juhliin osallistuvien viihtymisestä. Varmistaaksemme onnistuneet pidot aloitamme valmistelut ajoissa. Toivomme kaikkien kutsuttujen vastaavan kutsuun ja saapuvan ajoissa juhliin.

Tässä Raamatun kohdassa meitä muistutetaan Jumalan järjestämistä pidoista. Hän kutsuu jo ikuisuudessa valmistamiinsa päättymättömiin

juhliin. Täällä ajassa käy silloin tällöin niin, että kutsutut eivät pääse tulemaan, vaikka tahtoisivat. Tästäkin Jumala on huolehtinut juhliensa osalta. Sairaudet tai heikko kunto eivät ole esteinä, sillä Jumala taivoittaa meidät siellä missä elämme.

Monen tiellä täällä maailmassa ovat kuitenkin epäuskon esteet. Armonajan päätyttyä kenelläkään ei ole enää muita menoja. Tässä Mooabilla kuvataan heitä, jotka kieltäytyvät armosta ja pelastuksesta Kristuksessa. Evankeliumi ei ole täällä ajassa heille kelvannut, siksi he eivät kelpaa tuona viimeisenä päivänä.

Mooab oli Lootista polveutuva kansa, jonka epäjumalanpalveluksen Jumalan sana tuomitsi. Israel oli heille kehotuksena kääntymyksen, mutta koska sitä ei tapahtunut, niin profeetta Jeremia ilmoittaa kirjansa luvussa 48 Mooabin hävityksestä Baabelin kuninkaan Nebukadnessarin valloitus sodissa.

Jumalan kutsu on iankaikkinen osaamme koskeva ja siksi elämäme vakavin asia. Sitä emme saa torjua, sillä siitä kieltäytyminen merkitsee Jumalan armokutsun hylkäämistä ja pelastuksen torjumista. Yhä Hyvä Paimenemme kutsuu luokseen, antaa anteeksi ja armahtaa.

Kaikki ovat kutsutut Jumalan pitoihin.

Kutsu Kaikkivaltiaan pitoihin on Hänen pyhä sanansa Raamattu. Hän on lähettänyt sananviejät kautta aikojen ja läpi sukupolvien kuuluttamaan avointa kutsuaan juhlaansa. Kukaan ei ole kutsusta osaton. Kaikki sukupolvet ja kansakunnat ovat tervetulleita, aivan jokainen ihminen erotuksetta ja ehdoitta. Jokaiselle on oma nimikoitu paikkansa odottamassa.

Kutsun saaneiden tulee vastata kutsuun, jotta kutsuja tietää kuinka moni hänen juhliinsa on tulossa. Tämänkin osan Jumala on Itse valmistanut antamalla meille uskonlahjan, joka vastaa Jumalan kutsuun ja ottaa ilolla vastaan pääsyn Kuninkaan pitoihin.

Joissakin tämän ajallisen elämämme kutsuissa lukevat sanat 'ei lahjoja'. Juhlien järjestäjä haluaa vain ystävänsä luokseen. Näin tapahtuu kaikkein täydellisimmin Jumalan tahdossa. Vastatessamme Kaikkivaltiaan antaman uskonlahjan turvissa Hänen kutsuunsa tunnustamme 'Herra, ainoa oma mitä meillä on tuomisinaamme, ovat syntimme, muuta meillä ei ole.' Herra vastaa tähän tunnustukseemme: Saat jättää ne kaikki jo nyt pois. Aivan kaikki syntisi ovat sovitettut. Älä kanna niitä mukanasi, vaan laske ne pois anteeksiantamuksen ristini juureen ja ylösnousemukseni valoon. Saamme pitoihin käydessämme ottaa vastaan juhla vaatteen, jotka ovat Karitsan veressä valkaistut. Niissä olemme täysin valmiita Mestariimme juhlaan.

Käy Siionin uskon vuorelle!

Jesaja oli tässä näkynsä kohdassa Jerusalemissa sijaitsevalla Siionin vuorella. Hän sai sanan, että Herra Sebaot ilmestyy sinne kirkkaudessaan. Apostoli Johannes ilmoittaa Ilmestyksensä luvun 14 ensimmäisessä jakeessa: "Sitten näin, ja katso, Karitsa seisoi Siionin vuorella." Tässä on Jumalan pitojen varsinainen syy ja peruste. Ilman Herran Sebaotin ilmestymistä ei juhlia voitaisi järjestää.

Jumala saarnaa kahdesta vuoresta Haprealaiskirjeen luvussa 12, jakeissa 18–24:

"Sillä ette ole tulleet sen vuoren luo, johon voi koskea ja joka palaa tulella, ettekä synkeyden, ette pimeyden, ette myrskyn, ette torven kaiun ettekä sanojen äänen luo, joka puhui niin, että ne, jotka sen kuulivat, pysyivät, ettei heille enää puhuttaisi, sillä he eivät voineet kestää käskyä: "Koskettakoon vuorta vaikka vain eläinkin, se kivitettäköön tai ammuttakoon kuoliaaksi." Niin hirveä oli näky, että Mooses sanoi: "Olen pelästynyt ja vapisen." Sen sijaan olette tulleet Siionin vuoren luo ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin luo, ja kymmenien tuhansien enkelien luo, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhla joukon ja seurakunnan luo, ja tuomarin luo, joka on kaikkien Jumala, ja täydelliseksi tulleet vanhurskusten henkien luo, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, luo, ja vihmontaveren luo, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri."

Edessämme on kaksi vuotta. Ensimmäinen on lainvuori Siinai, jonka eteen Jumala oli israelilaiset kutsunut. Toinen on armonvuori Siion, jonne Vapahtajamme kokoaa omansa. Niin pyhä ja täydellinen on Jumalan laki, että katsoessamme elämäämme mekin pelkäämme ja vapisemme Mooseksen tavoin, kun uskossa ymmärrämme, ettei elämämme täytä Jumalan lakia.

Mutta Herramme vakuuttaa: *"Älkää luulko, että olen tullut Lakia tai Profeettoja kumoamaan; en ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään."* Tässä Jeesus tarkoittaa Profeetoilla kaikkia Vanhan testamentin kirjoituksia.

Kristuksessa on koko Jumalan laki jo täytetty pienintä piirtoa myöden. Siksi on Siionin vuori, jonka turviin ja suojaan Hän kutsuu omansa. Sillä vuorella Jumala lupasi hävittää kuoleman ainiaaksi poistaen kuoleman verhon ja peiton ihmisten päältä ja pelastuksen edestä.

Tuolle pelastuksen vuorelle Jeesus ratsasti Luvattuna Messiaana palmusunnuntaina aasintaman varsalla. Siellä Hän kutsui luokseen, opetti ja armahti Kaikivaltiaan voimalla. Ja sen vuoren Golgatan kalliolla Hän kuoli ristinpuulla kantaen ja sovittaen kaikki ihmiskunnan synnit tullen itse Uhriksi ja rangaistuksi koko ihmiskunnan syntien edestä. Näin Jumala Kristuksessa voitti synnin, kuoleman ja paholaisen vallan.

Siksi saamme ilolla, kiitoksella ja ylistyksellä uskoa ja olla täysin vakuuttuneet myös siitä, että Jumala pyyhkii kyyneleet omiensa kasvoil-

ta Poikansa kalliin uhrin vuoksi ja poistaa päältäämme kaikki kivut ja taakat. Ja niin sisäänkäynti Jumalan taivaalliseen juhlaan on avoinna kaiken aikaa Hänen sanassaan ja sen mukaisessa saarnassa, kasteessa ja Herran pyhällä ehtoollisella.

Herran siunaava käsi lepää pääläsi.

Näin Jumala on huolehtinut kaikesta. Siksi Jumalan kutsu kuuluu: *'Tulkaa, sillä kaikki on jo valmis-ta.'* (Luuk. 14:17) Siihen hetkeen Jumala antaa tässä jo etukäteen ylistyksen sanat Kristukselle: "Katsota, tämä on Jumalamme, jota odotimme meitä pelastamaan; tämä on Herra, jota odotimme: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi."

Kristus on näin sekä juhlien syy että juhlien Isäntä. Vastaamme Hänen kutsuunsa uskolla ja Hänen sanansa mukaisella tunnustuksella. Se on kiitoksemme ja juhlapuheemme isännälle, joka armossaan ja rakkaudessaan on tullut meitä vastaan pitojensa ovelle, käydäkseen koko matkan kanssamme aina ylös taivaan juhlaan mitä tahansa tuolla matkalla tapahtuukin.

Hänen juhlissaan meillä ei ole enää murhetta kotimatkastasta, koska sieltä meidän ei tarvitse koskaan lähteä pois, vaan saamme jäädä Hänen lepoonsa ja autuuteensa ikuisesti. Herramme nostaa katseesi jo iankaikkiseen juhlaan taivasten valtakunnassa. Lunastajasi saattaa sinut pitoihin omalle armon kuniapaikalleesi ja on siellä kanssasi ikuisesti.

Marko Kailasmaa

Kristus on esikoisena noussut kuolleista

"Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, samoin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa." (1 Kor. 15:22)

Kristus on kuolleista noussut esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä yhden ihmisen kautta on tullut kuolema ja yhden ihmisen kautta tulee kuolleitten ylösnousemus. Tuo yksi ihminen, jonka kautta kuolema on tullut, on ensimmäinen ihminen, Aadam. Hänen syntinsä seurauksena on synnin palkka, kuolema, ensi kerran tullut maan päälle. Ja näin kuolema on tullut kaikkiin ihmisiin, koska kaikki ovat tässä ihmissuvun kantaisässä tehneet syntiä. Ja kuolema hallitsee synkkänä valtiaana ja jatkuu iankaikkisessa kuolemassa, iankaikkisessa kadotuksessa. Mutta tuo yksi ihminen, jonka kautta tulee kuolleitten ylösnousemus, on toinen ihminen, Kristus. Hänen sijaisvanhurskautensa kautta on vanhurskauttaminen, joka tuottaa elämän, tullut kaikille ihmisille. Vanhurskaus, kuolleista nouseminen ja iankaikkinen elämä on kaikkia ihmisiä varten, sillä Kristus on kaikkien ihmisten edustaja. Ja sangen rakkaasti iankaikkinen autuus tervehtii kristittyä haudan toisella puolen. Asia on siis näin: Kristus, Vapahtajamme ja edustajamme, on kuolleista noussut ja tullut esikoiseksi niistä, jotka maassa makaavat. Hän on edestämme kuollut ja puolestamme voittanut kuoleman ja on esikoisena noussut kuolleista ja mennyt iankaikkiseen elämään — esikoisena, se on: kaikki, jotka ovat uskon kautta hänessä, seuraavat varmasti häntä ylösnousemuksessa ja iankaikkisessa elämässä. Sillä he kaikki kuolevat Aadamissa, samoin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa. Oi, sinä Aadamin jälkeläinen. Kuoleva ihmislapsi! Katso, että olet ja pysyt Kristuksessa; silloin myös aivan varmaan olet nouseva kuolleista ja perivä iankaikkisen elämän.

Rukoilkaamme. Herra Jeesus! Sinä olet kevään ihanana ensikukkana kohottanut pääsi kuoleman hyisen talvipeitteen alta. Auta minua, että kuolemaani asti kuuluisin niiden joukkoon, jotka uskossa ovat kasvaneet ja juurtuneet sinuun, että minäkin nousisin kuolleista ja kaikkien omiesi kanssa saisin kerran kukkia iäisen elämän puutarhassa. Varjele minua epäuskosta, joka pettäen vie ihmisen iankaikkisen kuoleman pimeyteen. Aamen.

C. M-Zorn, Täksi päiväksi

Hän voitti kuoleman

Ah kuinka Herraa Jeesusta
Valhein viekkain syytettiin
Ja kuolemaan oi tuomittiin
Mut kuoleman hän kukisti
On ilo riemu taivaassa oi verraton
Kun nyt voimaton kuolon mahti on
On ilo suuri taivaassa siel riemuitaan
Kun kuolon voiton Jeesus sai

Ah kuule kuinka Jeesusta
Häväistiin ja piinattiin
Ja ristinpuuhun naulattiin
Mut voiton merkiks risti jäi
On ilo riemu taivaassa oi verraton
Kun nyt voimaton kuolon mahti on
On ilo suuri taivaassa siel riemuitaan
Kun ristin voiton Jeesus sai

Ah kuinka Jeesus ristillä
Kärsi julman kuoleman
Ja hautaan ruumis laitettiin
Mut haudan salvat murtuivat
On ilo riemu taivaassa oi verraton
Kun nyt voimaton kuolon mahti on
On ilo suuri taivaassa siel riemuitaan
Kun Herran hauta tyhjä on

Oi kuule kuinka ristille
Jeesus hautas syntimme
Ja portit meille aukaisi
Taivaaseen ja autuuteen
On ilo riemu taivaassa oi verraton
Kun nyt voimaton kuolon mahti on
On ilo suuri taivaassa siel riemuitaan
Kun Jeesus meille taivaan toi

Ari Pirkola

Pysytään Sanassa

"Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi". (Joh. 8:31–32)

Mitä sanassa pysyminen on?

Kun pysymme Jeesuksen sanassa, silloin Raamatun sana saa olla meille Jumalan sana. Se saa olla meille arvovalta, joka sanoo meille, kuinka meidän tulee uskoa, mikä on oikein ja mikä väärin. Se kertoo meille, mikä on tie taivaaseen. Sanassa pysyminen on Hyvän Paimenen äänen seuraamista viheriäisille niityille ja yöksi suojaan lamastarhaan. Jumala itse saa ravita sieluumme. Opimme halukkaasti Jumalan sanaa, kuuntelemme ja tutkimme sitä. Löydämme siitä uskollemme perustan ja saamme sille siitä voimaa. Kun pysymme Jeesuksen sanassa, silloin uskomme ja opetamme sen mukaisesti sekä haluamme elää sen mukaan.

Sanassa pysyminen tuo suuren siunauksen

Vapahtajamme on Isän oikealla puolella. Hän on yhtäläisessä kunniasa, voimassa, vallassa ja kirkkaudessa kuin hänen taivaallinen Isänsä. Hänellä on kaikki tämä

valtasuuruus myös inhimillisen luontonsa puolesta. Jumaluuden puolesta hänellä se on aina ollut. Ihmiseksi tullessaan hän tuli alennuksen tilaan eikä käyttänyt hänelle kuuluvaa kirkkautta muuta kuin osaksi ja ajoittain. Mutta kun hän nousi kuolleista, hän nousi kirkastettuna ja astuttuaan Isän oikealle puolelle hän tuli inhimillisen luontonsa puolesta samaan valtaan, voimaan ja kirkkauteen, mikä on hänen Isällään. Nyt hän käyttää sitä aina ja kaikkialla täysimääräisesti. Hän on se, joka on antanut meille sanansa. Kun hän nousi Isänsä oikealle puolelle ja erkani opetuslapsistaan, Raamattu mainitsee, että hän kohotti kätensä ja siunasi heitä.

Kristuksen Kirkko on yhä edelleen Kristuksen siunaavien käten alla, ja tämä siunaus välittyy meille sanasta ja sakramenteista Pyhän Hengen vaikuttaman uskon kautta. Tämä siunaus on syntien anteeksi saamista Kristuksessa.

Jokainen Jumalan lapsi haluaa olla osallinen Vapahtajan siunauksesta. Siitä seuraa myös, että haluamme pysyä hänen sanassansa. Sanassa pysyminen on suurenmoimen lahja. Jeesus sanoo: *"Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi."*

Sanassa pysymistä seuraa totuuden tuntemus ja todellinen vapaus. Olemme vapaita synnin rangaistuksesta ja kadotuksen pelosta. Olemme vapaita myös niistä peloista, joita ihmisillä on taikauskoisuuden ja epäjumalanpalvelun tähden. Meillä on hyvä omatunto, rauha Jumalan kanssa ja autuuden ilo.

Raamatussa varoitetaan: *"Älkää uudestaan antako sitoa itseänne orjuuden ikeeseen"* (Gal. 5:1). Jos luovumme sanasta, mistä Jumala meitä varjeltoon, seuraa siitä, että ihminen joutuu uudestaan sidotuksi. Hän menettää todellisen vapautensa. Olemme varmaan ainakin jossakin määrin tietoisia siitä luopumuksesta, joka vallitsee laajalti ulkonaisessa kristikunnassa. On luovuttu Jumalan sanasta, sen ehdottomasta arvovallasta, sen sitovuudesta. On luovuttu siitä, että Raamattu olisi erehtymätön Jumalan sana. Ajatellaan, että siinä on inhimillisiä ajatuksia, erilaisia käsityksiä, että Vanhassa testamentissa olisi jonkin julman Jumalan kuva ja Uusi testamentti esittäisi rakkauden Jumalan. Kaikki tämä on sanasta poikkeamista, sanasta luopumista, vääriä käsityksiä. Ajatellaan, että ne kirjoittajat, jotka Raamattu itse nimeää kunkin kirjansa kirjoittajaksi, eivät olisi-kaan niitä kirjoittaneet, vaan jotkut muut. Se kaikki on luopumista Jumalan sanasta. Silloin Raamattu ei ole arvovalta, ei uskon eikä opin normi, vaan ihminen asettuu Jumalan sanan yläpuolelle ja kieltää, että Raamattu on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta ja että se on Pyhän Hengen innoittama.

Meidän on tarpeen ottaa sydämellemme tämä Jeesuksen sana: *"Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi."* Miten suuri asia onkaan, että saamme olla vapaita pimeyden voimista ja kahleista. Vaikka ne meitä rusikoivat ja tahtovat meidät vangita, niin kuitenkin olemme vapaita ja Jumalan lapsia. Saamme kaikkeen siihen vajavuuteen, hättään ja syntisyyteen, mikä meissä on, täyden Jumalan armon ja voimme iloita siitä, että olemme taivaan perillisiä.

Apostolit pysyivät sanassa

Apostolit pysyivät Jumalan sanassa. Apostoli Paavali sanoi näin: *"Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa, ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekin odottavat, sekä vanhurskasten että vääräin. Sen tähden minä myös ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä."* (Apt. 24:14–16)

Tämän valtavan sanoman tulisi tunkeutua jokaisen kristityn sydämeen ja vaikuttaa siellä. Paavali uskoi kaiken, mikä on kirjoitettuna Raamatussa, laissa ja profeetoissa. Näin hän saattoi julistaa, että on olemassa yleinen ruumiin ylösnousemus, joka kohtaa kaikkia ihmisiä, sekä vanhurskaita että vääriä. Jako kahteen tapahtuu sen perusteella,

onko ihminen uskonut vai ei. Kaikkia ihmisiä kohtaa ylösnousemus. Jokaisen on astuttava Jumalan tuomioistuimen eteen ja tehtävä tili elämästään. Vain se, joka on lähtenyt täältä pois uskossa Kristukseen hänen armonsa osallisuudessa, tulee vanhurskasten ylösnousemukseen.

Kirkon on tarpeen pitää yllä lain ja evankeliumin saarna. Kirkon on tarpeen osoittaa, että on vain kaksi tietä. Kaita tie vie taivaaseen, mutta lavea tie vie kadotukseen. Näiden kahden asian välille ei voi rakentaa minkäänlaista siltaa, ei minkäänlaista kompromissia, on vain: joko – tai. Jokaiselle kristitylle, niin nuorelle kuin vanhalle, tulee olla selvänä, että vain säilymällä uskossa Jumalan voimasta, pelastuu iankaikkiseen elämään ja pääsee taivaaseen. Tästä saamme iloitella elämämme jokaisena päivänä. Mutta jos ihminen hylkää Kristuksen ja kääntyy hänestä pois kulkien laveaa tietä, hänen tiensä vie väkään. Sen tähden kirkon on tarpeen julistaa parannusta niille, jotka ovat kääntyneet oikealta tieltä harhoihin tai maailmaan. Parannuksen kautta langennut löytää tiensä takaisin Kristuksen Kirkkoon. Se ei tapahdu sillä tavoin, että seurakunta hyväksyisi langenneen väärät teot ja rakentaisi hänelle jonkinlaisen psykologisen sillan tulla takaisin. Ei niin, vaan paluu tapahtuu parannuksen kautta ihmisen sydämessä, niin kuin tuhlaajapojan paluu osoittaa.

Apostoli Paavali ahkeroi, että hänellä olisi aina loukkaamaton omatunto. Niin tulee jokaisen kris-

tityn vaeltava. Toisin sanoen jokainen tarvitsee puhdistuksen synneistään. Jokainen tarvitsee uskon, jonka kautta hän saa hyvän oman-tunnon. Hän ei voi tahallisesti, tietten tahtoen ja ehdoin tahdoin tehdä vastoin Jumalan sanaa ja hänen käskyjään. Jos hän niin tekee, hän menettää hyvän, loukkaamattoman oman-tunnon.

Hiljattain (vuonna 1997) evankelisten Sanansaattaja-lehdessä oli Eero Junkkaalan artikkeli, jonka otsikkona oli "Millaisen kirkon jäsensinä". Kirjoittaja pohti kysymystä, onko kansankirkosta lähdettävä vai siellä pysyttävä. Hän mainitsee, että tätä kysymystä pohtivat ne, jotka ovat hyvin vakavasti sitoutuneita Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen. Hän päätyy siihen, että on pysyttävä kansankirkossa. Tämä on siis kirjoitettu tilanteessa, jossa kansankirkko oli solminut täyden kirkollisen yhteyden anglikaanisen kirkon kanssa, jolla on sama ehtoollisoppi kuin Zwinglillä, jolle Luther sanoi: "Teissä on eri henki.", eikä suostunut hänen kanssaan yhteiseen kirkkoon ja toimintaan. Luterilaisuudesta on tässäkin luovuttu.

Naispappeus on toinen helposti havaittava kohta, jossa kansankirkko on luopunut Sanasta. Yleinen kaikki opit salliva vapaus kertoo myös luopumuksesta. Kaiken huippu on pyrkimys yhteyteen paavikirkon kanssa, jota yhteyttä myös jo käytännössä harjoitetaan ehtoollisen viettoa myöten. Junkkaala sanoo niistä, jotka ovat eronneet kansankirkosta, että he ovat usein lahkoutuneet omaksi

oikeassa olevien ryhmäksi. Hänelle lahkolaisuuden merkki on oikeassa oleminen. Kyllä uskonpuhdistaja Martti Luther ja muut luterilaiset isät lähtivät siitä, että he ovat oikeassa. He eivät lähteneet siitä, että he olisivat inhimillisesti oikeassa. Heillä oli jumalallinen varmuus siitä, että Raamattu on oikeassa ja että heidän oppinsa perustuu siihen ja on siitä otettu. Siihen he pitäytyivät, sitä tunnustivat ja olivat varmoja, että heidän tunnustuksensa oli oikea.

Eräs konservatiivi kansankirkon teologi päätyi siihen, ettei ole aika erota kansankirkosta. Sitten hän esitti kaikkein hätkähdyttävimmän asian. "Me tunnemme kipua kirkon vääristä ratkaisuksista ja yritämme löytää vähiten omaatuntoamme loukkaavan tien omissa toimissamme." Siis kuitenkin tien, joka

loukkaa omaatuntoa, mutta joka ei loukkaisi niin paljon kuin jos kaikkeen suostuisi. Toisin puhuu Kristuksen apostoli: "Sen tähden minä myös ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omaatunto Jumalan ja ihmisten edessä." Loukkaamaton ei ole sama kuin vähiten loukkaava.

Tässä kulkee raja tunnustuksellisuuden ja muun uskonnollisuuden välillä. Kysymys on opista, omastatunnosta ja uskonelämästä.

Tämä asettaa jokaisen kristityn vakavien asioiden eteen. Miten uskomme, miten vaellamme ja kuinka asiat ymmärrämme? Pyrimmekö johonkin vähiten loukkaavaan vai voimmeko sanoa Raamatun sanoilla: "Minä ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä" (Apt. 24:16). Tämä joh-

dattaa meidät vaeltamaan suoraan totuudessa, ei valheen teitä, ei kiertoteitä eikä kompromissien teitä. Myös apostoli Pietari puhuu meille Jumalan sanassa pysymisestä sanoen näin: *"Sen tähden, rakkaani, pyrkikää tätä (Kristuksen toista tulemistä) odottaessanne siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi rauhassa, hänen edessänsä; ja lukekaa meidän Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, josta myös meidän rakas veljemme Paavali hänelle annetun viisauden mukaan teille on kirjoittanut; niin kuin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän niissä puhuu näistä asioista, vaikka niissä tosin on yhtä ja toista vaikeatajuista, jota tietämättömät ja vakaantumattomat vääntävät kiertoon niin kuin muitakin kirjoituksia, omaksi kado-tukseksen. Koska te siis, rakkaani, tämän jo edeltäpäin tiedätte, niin olkaa varuillanne, ettette rietasten eksymyksen mukaansa tempaamina lankeaisi pois omalta lujalta pohjaltanne, ja kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänen olkoon kunnia sekä nyt että hamaan iankaikkisuuden päivään."* (2 Piet. 3:14–18)

Huomaamme, miten Pietari elää Kristuksen tulemuksen odotuksessa odottaen uusia taivaita ja uutta maata. Hän osoittaa, että Paavalin ja muiden Raamatun kirjoitusten vääristäminen on kadottava synti. Hän kehottaa kristityitä pysymään omalla lujalla pohjallaan, siis Jumalan sanan pohjalla Kristuksessa.

Toisessa kohdassa Pietari sanoo: *"Sitä lujempi on meille nyt*

profeetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä; sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta." (2. Piet. 1:21)

Pietari osoittaa, että nyt meillä on luja profeetallinen sana ja että kristityt tekevät hyvin, kun ottavat siitä vaarin niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta. Tässä maailmassa ei ole valkeutta. Kaikki, mitä hengellisiin asioihin tulee, kaikki inhimillinen voima, inhimillinen nerokkuus ja viisaus ovat pimeyttä. On vain yksi valo. Se on Jumalan sanan valo. Se, joka siitä ottaa vaarin, tekee hyvin. Hänellä on valo, jonka loisteessa hän näkee kulkea. Se vie perille Jumalan tykö taivaalliseen autuuteen. Silloin kun otamme Jumalan sanasta kiinni, emme ota turhasta sanasta kiinni, sillä sanassa on se, mitä Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet ja minkä he saivat Jumalalta. On kysymyksessä Jumalan sana, jumalallinen valo ja Jumalan voima. Se antaa totuuden tunnon. Se tekee vapaaksi.

Näin haluamme tänään Vapahtajan siunaavien käten alla sanoa toisillemme: Pysytään Sanassa!

Markku Säreä - Saarnakirja 2
Turun keväthuhlassa helatorstaina
8.5.1997.

Touuden tunnustaminen

”Älä ota peräti pois suustani totuuden sanaa.” (Ps. 119:43)

Ei riitä, että saamme korvillamme kuulla Jumalan sanan; meidän tulee se sydämellämme uskoa ja suullamme tunnustaa. Korvista sydämeen ja sydäimestä suuhun — sitä tietä on Jumalan sanan kuljettava. ”Sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan”.

Me mielellämme kerromme lapsillemme sankareista ja suurmiehistä, ja se on hyvä asia. Mutta miksi emme kerro myös Isästä Jumalasta, joka on tehnyt taivaan ja maan ja pitää kaikki yllä voimansa sanalla? Miksi emme kerro Jeesuksesta, Jumalan Pojasta, joka meidän tähtemme tuli ihmiseksi ja täytti kaikki meille annettu pyhä käsky, meidän tähtemme kärsi, kuoli ja nousi ylös kuolleista? Miksi emme kerro Pyhästä Hengestä, joka puhuu kunkin omalla kielellä, lapsen ja aikuisen, kaikkien kansojen ja kansanheimojen, ja tekee meistä uskovia? Ja jos puhumme lapsille, miksi emme puhuisi täysi-ikäisille Jumalan suurista teoista? Eihän ole vaikea puhua ilmoista, perheasioista, työasioista ja tilanteesta massamme ja maailmassa. Miksi olisi vaikea puhua asiasta, joka on kallein ja tärkein — Jumalan armosta ja pelastuksesta Jeesuksessa?

Psalminkirjoittaja ei yllämerkityssä rukouslauseessa tee mitään lupauksia, mutta pyytää hartaasti, ettei totuuden sana otettaisi peräti pois hänen suustansa. Hän tietää, että totuuden sana tulee Jumalalta, mutta hän tietää myös sen, että Jumalan täytyy antaa meille voimaa ja rohkeutta tunnustamaan tätä sanaa. Ja vaikka tunnustus on heikkoakin, hän rukoilee, ettei se peräti lakkaisi, sillä totuuden sana ei kauan viivy sydämessä, ellei se ole suussamme.

Tätä rukousta ajatellessamme meidän täytyy häveten painaa päämme alas. Niin usein olemme vaienneet, vaikka olisi pitänyt puhua. Jumala anna meille anteeksi!

Anna suuhuni uusi virsi meidän Jumalamme kiitokseksi. Anna minulle jälleen autuutesi ilo ja tue minua alttiuden hengellä. Sitten minä tahdon opettaa väärille sinun tiesi, että syntiset palajaisivat sinun tykösi. Amen.

Voimattomalle voimaa

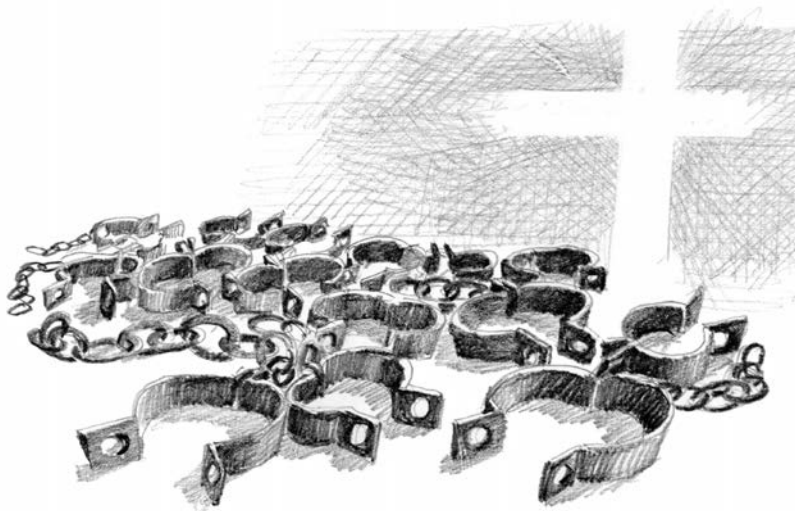
Meidän syntiemme tähden

Kristus antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden. (Gal. 1:4.)

Tutkipa tarkasti erikseen joista Paavalin sanaa ja varsinkin omista erikoista huomiota tuolle pienelle sanalle ”meidän”. Kaikki näet riippuu siitä, osaatko sovittaa sen kohdalleen, sillä sillä on suuri paino. Vaivattomasti ehkä saatat sanoa ja uskoa, että Kristus, Jumalan Poika, on antanut itsensä alttiiksi Pietarin, Paavalin ja muitten pyhien ihmisten syntien tähden, mutta äärettömän vaikeaa on sinun, joka arvostelet itsesi tähän armoon ansiottomaksi, sydäimestä sanoa ja tunnustaa, että Kristus on antanut itsensä alttiiksi sinun monien ja suurten syntiesi tähden. Sen vuoksi onkin helppoa noin ylimalkaisesti ylistää ja kehua Kristuksen hyvää tekoa, sitä nimittäin, että hän tosin on antanut itsensä alttiiksi syntien tähden, mutta muiden ihmisten, sellaisten, jotka ovat olleet siihen

arvolliset; mutta kun pitäisi lisätä tuo pieni sana ”meidän”, niin arka luonto ja järki säpsähtää, ei uskalla silloin lähestyä Jumalaa eikä soveltaa itseensä niin suurta, lahjaksi annettavaa aarretta. Senpä tähden se ei halua olla tekemisissä Jumalan kanssa ennen kuin se on puhdas ja vailla syntejä. Vaikka se siis lukeekin ja kuulee tämän tahi tämänlaisia lauseita: ”Joka on antanut itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden”, se kuitenkin ei sovelta tuota sanaa ”meidän” itseensä, vaan muihin, jotka ovat arvollisia ja pyhiä — itse se tahtoo odottaa, kunnes tulee arvolliseksi teoillaan.

Asiahan on päivän selvä: ihmisjärki soisi mielellään, ettei synnin voima olisi suurempi eikä vaikutusvaltaisempi kuin se itse luulottelee. Tästä johtuu, että ulkokultaiset, jotka eivät tiedä mitään Kristuk-

sesta, vaikka tuntevatkin synnin tuskaa, kuitenkin ovat siinä mielessä, että helposti voivat teoillaan ja ansioillaan sen poistaa; he eivät käsitä, mitä nämä sanat merkitsevät: ”Joka antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden”. He toivovat, etteivät synnit olisi vakavanlaatuisia eikä todellisia, vaan merkityksettömiä ja kuviteltuja. Ihmisjärki tahtoi viedä Jumalan eteen terveen, ei sellaista, joka on lääkärin tarpeessa, ja sitten kun ei enää tunne syntiä, se uskoisi Kristuksen alttiiksi annetuksi meidän syntiemme tähden.

Koko maailma on tässä mielessä, etenkin ne, jotka maailmassa tahtovat olla parhaimpia ja pyhimpiä. Aivan erikoista kristillistä tietoa ja todellista viisautta on se, että pidetään vakavina ja varmaa varmempina nämä Paavalin sanat:

Kristus antoi itsensä alttiiksi, ei meidän vanhurskaudemme eikä pyhyitemme tähden, vaan meidän syntiemme tähden, jotka ovat todellisia, suuria, lukuisia, jopa äärettömiä ja voittamattomia. Niitä ei voida poistaa omilla teoilla. Mutta älä myöskään vaivu epätoivoon niiden suuruuden takia, kun joskus eläessäsi tahi kerran kuoliossasi toden teolla niitä tunnet. Opi tässä Paavalilta uskomaan, että Kristus on annettu alttiiksi, ei kuviteltujen eikä kaunisteltujen, vaan todellisten, ei vähäisten, vaan äärettömän suurten, ei tämän tahi tuon synnin, vaan kaikkien, ei voitettujen, vaan voittamattomien syntien tähden. Ja ellet ole niiden joukossa, jotka sanovat: ”meidän”, on autuutesi kerrassaan mennyttä kalua.

*Martti Luther
Hengellinen virvoittaja*

Uhraaminen

"Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi. Se olkoon teidän järjellinen jumalanpalveluksenne." (Room. 12:1)

Olla Jumalan, kaikkein Korkeimman, pappi on suurin kunnia ja onni, josta luotu voi tulla osalliseksi. Nimittäin sillä, joka on Jumalan pappi, on virka, kutsumus ja etuoikeus olla Jumalan edessä, käydä luottamuksellista keskustelua Jumalan kanssa ja palvella häntä hänen suuren valtakuntansa vallan haltijana. Niin suuri kuin on kunnia ja etuoikeus olla Jumalan pappi, yhtä suuret ovat myös velvollisuudet, jotka on Jumalan papilla. Papin päävelvollisuus on uhraaminen. Pappi ilman uhria on mahdottomuus, sillä pappi ja uhraaja ovat sama asia. Uhraaminen on niin erottamaton osa papin virkaa, niin kuin saarnaaminen on saarnavirkaa ja opettaminen opettajan virkaa. Mitä sitten on se uhraaminen, jota hengellinen pappi on velvollinen tekemään Jumalalle? Ensimmäinen viikko loppiaisviikon jälkeen Apostoli osoittaa sen meille sanoilla: "Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi. Se olkoon teidän järjellinen jumalanpalveluksenne." Kristittyjen ei siis tule kuten Vanhan liiton pappien uhrata

Jumalalle härkiä, pässejä, karitsoja, kyyhkysiä, ei sadon ensihedelmiä, ei öljyä, ei suitsuketta tai muuta sellaista. Nämä kaikki olivat vain esikuvallisen leeviläisen pappeuden esikuvallisia uhreja. Uuden liiton hengellisten pappien tulee uhrata ruumiinsa, se on itsensä, ruumiinsa ja sielunsa, ja kaiken, mitä heillä on.

Mutta miten ihminen voi uhrata itsensä? Hän tekee sen silloin, kun hän joka päivä ja hetki kuolettaa itsessään olevan kaiken pahan Pyhän Hengen kautta, toisin sanoen taistelee sitä vastaan ja kukistaa sen. Ja kun hän panee kaiken sen hyvän, mitä hänellä on, Jumalan jalkojen juureen. Kun hän huomaa itsessään silmäinhimoa, se on halua maalliseen ja ahneutta, hän pyrkii siitä heti irti, ja kun hän heti huomattaessaan itsessään lihanhimoa, mukavuuden rakkautta, nautinnon halua ja rakkautta lihallisesti mukavaan elämään, ahkeroi poistaa sen itsestään. Niin usein, kuin hän huomaa itsessään ylpeyttä, toisin sanoen oman kunnian kaipuuta, halua saada kiitosta, ylvästelyä, kopeutta, pöyhkeyttä, ylimielisyyttä ja itserakkautta, hän ahkeroi repiä tämän rikkaruohon pois itsestään. Lyhyesti sanoen, hän uhraa itsensä, kun hän joka päivä ahkeroi päästäkseen irti kaikista synneistään, myös kaikista synnillisistä haluitaan ja mielenliikkeistään, olkoot ne hänelle miten rakkaita tahansa. Silloin ja vain silloin hän elää Ju-

malan edessä hengellisenä pappina, joka uhraa hänelle itsensä.

Kuitenkaan ei riitä, että kristittyä vaaditaan, että hän vain pyrkii kuolettamaan pahan itsessään. Hänen on pantava Jumalan jalkojen juureen myös se hyvä, mitä hänellä on. Silloin hän on uhrannut itsensä, kun hän tavoittelee, että kaikki se hyvä, mitä hänellä on, palvelisi Jumalan kunniaa. Hän on uhrannut itsensä silloin, kun hän elää niin kuin hänen ruumiinsa ei olisikaan hänen omansa, vaan Jumalan ja kun hänen sielunsa ei olisi hänen, vaan Jumalan. Edelleen, kun hän elää, ikään kuin hänen jäsenensä, mielensä sekä hänen ruumiin ja sielun voimansa eivät olisi hänen, vaan Jumalan hänelle antamia, ja kun hän elää niin, että hän pitää kaikkea omaisuuttaan Jumalan omaisuutena, jota hänen täytyy käyttää Jumalan kunniaksi, silloin hän on uhrannut itsensä. Ja myös, kun hän on valmis antamaan pois

kaiken, mikä on hänelle rakasta, kunniansa, hyvän nimensä, ilonsa ja leponsa, ystävänsä ja sukulaisten, viisautensa ja taitonsa, verensä ja henkensä, hän on uhrannut itsensä. Lyhyesti sanoen, hän on uhrannut itsensä, kun hän on valmis antamaan pois kaiken voidakseen palvella Jumalan kunniaa. Hän on uhrannut itsensä, kun hänen ainoana lopullisena tarkoituksenaan ja päämääränään, hänen ainoana viimeisenä toiveenaan koko elämässään ja ajattelussaan, puheessa ja työssä on saada aikaan jotakin Jumalan kunniaksi, kun hän toivoo olevansa kuten pyhä Augustinus kynttilä, joka Jumalaa palvellessa palaa loppuun.

Tosin on totta, ettei kristitty tässä elämässä koskaan edisty niin pitkälle, että hän uhraisi itsensä kokonaan Jumalalle. Hänen on taisteltava kuolemaansa asti lihansa ja verensä kanssa. Mutta se on merkinä siitä, että ihminen on kristitty, hengellinen pappi, että hän sitä ikä-vöi, lakkaamatta tavoittelee ja joka päivä rukoillen Jumalan sanalla taistelee ollakseen kokonaan yhä enemmän kokonaisuuhri Jumalalle. Sellainen kristitty ei ole kuollut. Hän on Kristuksen tähden elävä, pyhä ja Jumalalle mieluinen uhri.

Haluan laulaa Sinun rakkautestasi öin ja päivin ja tuoda itseni Sinulle ilouhriksi. Eloni puro vuotakoon kiitosta joka aika nimellesi. Sen hyvän, mitä olet minulle suonut, haluan painaa mieleeni niin syvästi kuin voin. Aamen.

*C. F. W. Walther
Kotihartaus*

KÄÄNTYKÄÄ

Helluntaina

Toiset hämmästelevät Jeesuksen puheita ja tekoja. Toiset kunnioittavat. Toiset pilkkaavat. Näin oli ensimmäisenä helluntaina parisen tuhatta vuotta sitten. Niin on nyt.

Asenteet eivät ole kuitenkaan pysyviä. Jumala voi muuttaa niitä. Hänelle ei ole mikään mahdotonta.

Ensimmäisenä helluntaina Pietari puhui niille, jotka vain viitisenkymmentä päivää aikaisemmin olivat huutaneet: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse." Nämä huutajat olisivat aikanaan hyväksyneet Jeesuksen leipäkuninkaakseen. Mutta siihen he loukkaantuivat, että Jeesus oli Vapahtaja. He etsivät Messiaista, joka täyttäisi heidän maalliset toiveensa. Siihen Jeesus ei suostunut, sillä sitä varten hän ei ollut tullut. Jumalan Poika oli tullut sovittamaan syntimme. Sellaisena hän halusi itseensä uskottavan. Tämä synnytti silmittömän vihan iankaikkista Rakkautta kohtaan. Niin he tappoivat hänet.

Moni on pettynyt Jeesukseen ja vihaa häntä. Moni näkee hänessä toiveittensa esteen ja haluaa raivata hänet tieltään. Monen julistajan sydän vapisee pelosta, kun tätä halveksittua Jeesusta pitäisi saarnata ihmisille. Arkuudesta moni on muuttanut Jumalan sanomaa ihmisten mielen mukaan. Niin yrittivät

ensin apostolitkin selviytyä, mutta siten he eivät Herran seurakuntaa rakentaneet. Juudas kavalsi Jeesuksen. Pietari kielsi hänet. Johannes yritti "säilyttää kasvonsa" suhteilla, hän näet oli ylimmäisen papin tuttava.

Toisin oli helluntaina. Pyhä Henki oli antanut apostoleille rohkeuden puhua. Pietari todisti: "*Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte*" (Apt. 2:36). Kansa sai piston sydämeensä. He olivat rikkoneet Jumalaa vastaan tappamalla hänen Poikansa. Synnintuntoa mekin tarvitsemme Jumalan edessä. Siinä emme selviä pilkkapuheilla. Hänen edessään ei kelpaa puolinaisuus, ei teeskentely. Pyhä Henki saa meidät kysymään: "*Mitä meidän pitää tekemän?*" Tällaiselle kysyjälle Herran apostoli vastaa: "*Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi*" (Apt. 2:38). "Tehkää parannus" eli "Kääntykää, muuttakaa mielenne!" Ennen olette olleet epäuskoisia, ehkä suoranaisesti pilkanneet Jeesusta. Älkää enää niin tehkö! Jeesus on sovittanut teidän syntinne. Hän on teitä rakastanut ja antanut kaikkensa teidän edestänne. Turvatkaa häneen.

Niin pelastutte. Hänessä saatte rauhan synnin syytteiden tilalle.

Niille, joita ei ole vielä kristillisellä kasteella kastettu, soveltuu tämä: *"Ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi."* Mutta entä ne lapsena kastetut, jotka ovat joutuneet tuhlaajapojan tielle? Pitääkö heidät kastaa uudesti? Ei. Luther vertaa sattuvasti kastetta laivaan, joka pysyy ehjänä, vaikka me putoaisimmekin siitä. Hän osoittaa, että meidän tästä kasteen armosta pois jouduttuamme tulee tulla siihen takaisin: *"Eihän laiva säry, sillä tässä on kysymys Jumalan järjestyksestä eikä meidän teostamme. Saattaa kyllä käydä niin, että jalkamme luiskahtaa ja*

me putoamme siitä. Mutta jos joku putoaa laivasta, pyrkiköön uimaan takaisin sen luo ja pitäköön siitä kiinni, kunnes taas pääsee siihen ja olkoon siinä sitten niin kuin ennenkin." Kasteessa Jumala on tehnyt armoliiton kanssamme. *"Jos me olemme uskottomat, pysyy hän kuitenkin uskollisena, sillä itseänsä kieltää hän ei saata"* (2 Tim. 2:13). Turvamme on Kristuksen sovitus-työssä ja Jumalan uskollisuudessa. Siinä syntinen löytää rauhan.

Ensimmäinen helluntai oli kolmelle tuhannelle kääntymyksen ja omantunnon rauhan päivä. Sitä olkoon helluntai myös meille.

Markku Särelä
Sana on elämän lähde

Mitä tapahtui helluntaina?

”Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.”
(Apt. 2:4)

Näin kirjoittaa Luukas niistä opetuslapsista, jotka olivat yhdessä koolla helluntaipäivänä Jerusalemissa.

Paljon on olemassa erilaisia mielipiteitä siitä, mitä Jerusalemissa tapahtui sinä helluntaipäivänä. Hiljattain luin eräästä kirjasta kohdan, jossa puhutaan tästä tapauksesta. Siinä sanottiin mm., että Pyhä Henki silloin vuodatettiin opetuslasten sydämiin ja se oli heidän uudestisyntymisensä hetki. Kirjoittajan käsityksen mukaan opetuslapset eivät olleet saaneet Pyhää Henkeä, eivätkä olleet uudestisyntyneet ennen helluntaita. Hän sanoo tämän olevan mahdotonta, koska Pyhä Henki vuodatettiin vasta silloin. Hän myös vetoaa niihin Raamatun kohtiin, joissa Jeesus lupaa lähettää Pyhän Hengen vasta Hänen kirkastumisensa jälkeen, esimerkiksi seuraa-viin kohtiin: (Joh. 14:16) *”Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti”*, ja (Joh. 16:7) *”Teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönnne, mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän.”* Kirjoittaja tekee näiden Raamatun kohtien johdosta sellaisen johtopäätöksen, että Pyhä Henki ei ollut opetuslasten sydämissä ennen Jeesuksen maailmasta poismenoa.

On selvää, että hän ei käsité seuraavaa tosiasiaa. Raamatussa ei joka kohdassa, jossa puhutaan Pyhän Hengen tulemisesta, tarkoiteta uskoon tulemistä eli uudestisyntymistä, vaan

useissa kohdissa puhutaan Hengen antamisesta suuremmassa mitassa ja Hengen erikoisten lahjojen antamisesta niille, jotka ovat jo uskossa.

Siellä missä on tosi usko, on sen aina saanut aikaan Pyhä Henki. Apostoli Paavali kirjoittaa Korinttolaisille: *”Sen tähden minä teen teille tietäväksi, ettei kukaan... voi sanoa: Jeesus olkoon Herra, paitsi Pyhässä Hengessä.”* (1 Kor. 12:3) Myös Vanhan Testamentin uskovaisilla oli Pyhä Henki. Psalmin kirjoittaja sanoo: *”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.”* (Ps. 51:12,13)

Kaikilla tosi uskovaisilla Jeesuksen aikana oli Pyhä Henki jo ennen Hänen kirkastumistaan ja maailmasta poismenoaan. Käsittämättömä on, miten joku voisi väittää, etteivät Jeesuksen opetuslapset olisi voineet olla Hengen saamia ja uudestisyntyneitä ennen Jeesuksen kirkastumista, koska Pyhä Henki ei ollut vielä vuodatettu. Pietari teki ihanan uskonnustuksen, kun hän sanoi Jeesukselle: *”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika”*. Ja tähän Jeesus vastasi: *”Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.”* (Matt. 16:16,17) Ajatelkaa myös Mariaa, Elisabetia, Simeonia, Marttaa ja niitä monia muita, jotka tunnustivat uskonsa Jeesukseen. Kaikilla heillä oli Pyhä Henki. Eivät he muuten olisi voineet uskoa, koska Raamattu sanoo: *”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on.”* (1 Kor. 2:14)

Lukiessamme Uutta Testamenttia huomaamme ensiksi, että Jeesus antoi kaikille opetuslapsillensa lupauksen, että Hänen kirkastumisensa jälkeen (Joh. 7:39) Henki annetaan

heille suuremmassa mitassa todistamaan Vapahtajasta (Joh. 15:26) johdattamalla heidät kaikkeen totuuteen, (Joh. 16:13); toiseksi, että Jeesus myös lupasi antaa opetuslapsillensa, heidän niitä tarvitessaan, erikoisia Pyhän Hengen lahjoja, niin kuin tapahtui helluntaipäivänä, (Apt. 1:5; 2:1–21,33) ja myöhemmin apostolien aikana, (Apt. 10:44–47) sekä vielä nytkin ”jakaen kullekin erikseen, niin kuin tahtoo”. (1 Kor. 12:4–11) Kyllä Pyhä Henki oli toiminut armovälineiden kautta jo ennen Jeesuksen kirkastumista ja poismenoaa, mutta Hengen lahjojen antaminen suuremmassa mitassa, ja Hengen erikoisten lahjojen antaminen tapahtui sen jälkeen kun Jeesus oli kirkastettu. Saarnassaan, jonka hän piti helluntaipäivänä, Pietari sanoi: *”Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut Pyhän Hengen lupauksen, on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette.”* (Apt. 2:33) Näiden lahjojen tarkoituksena ei ollut tehdä ihmisistä kristityitä, vaan tehdä heistä parempia kristityitä ja paremmin varustaa heidät olemaan Jeesuksen todellisia todistajia maailmassa. Jeesus sanoi: *”Vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.”* (Apt. 1:8)

Kuinka monta harhakäsitystä onkaan syntynyt sen johdosta, että ei ole käsitetty sitä, että Raamatussa ei aina tarkoiteta uskon tulemistä eli uudestisyntymistä, kun Hengen tulemisesta ja lähettämisestä on kysymys. Tämän väärän käsityksen johdosta ovat jotkut kieltäneet kasteessa tapahtuvan uudestisyntymisen, ovat väittäneet, että kirjoitetulla Sanalla ei ole voimaa uudestisyntymystä, ja onpa vielä ollut sellaista mielipidettä, että voitaisiin olla uskossa ilman Pyhää Henkeä!

Antakaamme kirjoitusten selittää kirjoitukset. Totta on, että Pyhä Henki tuli opetuslapsiin helluntaina. Totta on, että Jeesus lupasi lähettää Puolustajan, ja että Johannes kirjoittaa: *”Sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu.”* (Joh. 7:39) Mutta yhtä totta on, että opetuslapset olivat jo ennen helluntaista uskossa. Sanotaanhan että he tulivat helluntaina ”täytetyiksi” Pyhällä Hengellä. (Apt. 2:4) Ja totta on myös, että Pyhä Henki oli jo ensimmäisen Vanhan liiton uskovaisen sydämessä ja että Hän on ollut jokaisen uskovaisen sydämessä kautta aikakausien, sillä ilman Pyhää Henkeä ei voi olla tosi uskoa. (1 Kor. 12:3)

Vielä tänäkin päivänä Pyhä Henki tekee työnsä armovälineiden, Sanan ja Sakramenttien kautta. Hän synnyttää uskon sydämeen, valaisee lahjoillaan, pyhittää ja varjelee oikeassa uskossa. Kaikkia niitä erikoisia lahjoja, jotka annettiin opetuslapsille helluntaina, hän ei ole luvannut antaa jokaiselle uskovaiselle. Mutta kaikille Uuden liiton uskovaisille kuuluvat nämä lupaukset: *”Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti.”* (Joh. 14:6) *”Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta.”* (Joh. 15:26) *”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.”* (Joh. 16:13) Henki tulee ja pysyy luonamme runsaine lahjoineen Sanan ja Sakramenttien kautta. Käyttäkäämme siis ahkerasti Jumalan armovälineitä, että saamme omaksemme ne Hengen lahjat, jotka kirkastettu Vapahtajamme on luvannut meille antaa.

Rupert Efraimson
Sovituksen sana

Profeetta Elisa

Tapahtumia kuningas Salomon kuoleman jälkeen 932 eKr. on maallikon ehkä vaikea asettaa oikeaan järjestykseen. Syitä on useita. Israelin kansa jakautui kahtia. Uuden Israelin valtion muodosti 10 sukukuntaa, pääkaupungiksi valittiin ensin Sikem ja myöhemmin Samaria, josta tuli epäjumalien palvontapaikka. Juudan ja Benjaminin sukukunnat muodostivat Juudan valtion, jonka pääkaupunkina toimi Jerusalemin temppeliseinä.

Ensimmäisen 130 vuoden aikana Israelia hallitsi 13 kuningasta ja Juudaa 8 kuningasta. Joukossa oli samannimisiä hallitsijoita. Lisäksi molempia valtakuntia ympäröivät ”sukulaiskansat” (aramilaiset, ammonilaiset, moabilaiset, edomitilaiset ja filistealaiset), jotka yhdessä ja erikseen puuttuivat toistensa asioihin. Nykyaikaisten ajanmääritysten aiheuttamat muutokset lisäävät myös epätietoisuutta tapahtumien järjestyksissä.

Jumala valitsi Elisan profeetta Elian seuraajaksi. *”Herra sanoi hänelle (Elialle): ”Lähde takaisin samaa tietä, jota tulit, erämaan kautta Damaskoon. Mene ja voitele Hasael Aramin kuninkaaksi. Voitele Jeehu, Nimsin poika, Israelin kuninkaaksi. Ja voitele sijaasi profeetaksi Elisa, Saafatin poika, Aabel-Meholasta.”* (1 Kun. 19:15,16)

Profeetta Elisa (848-797 eKr) oli yli 50 vuoden ajan pääasiassa Israelin alueella profeetta Elian

työn jatkajana. Elisa toimi myös arvostettuna sovittelijana eri kansojen välillä. Hän sai Jumalalta erityisen voiman toimia. *”Kun he olivat tulleet (Jordanin) yli, Elia sanoi Elisalle: ”Pyydä minua tekemään hyväksesi jotakin, ennen kuin minut otetaan pois luotasi.” Elisa sanoi: ”Tulkoon minuun hengestäsi kaksinkertainen osa.”* (2 Kun. 2:9). Siksi Elisan kautta tapahtui monia merkittäviä ihmeitä.

Toisessa kuninkaiden kirjassa kerrotaan näistä Elisan ihmeteoista: Jordanvirran vesien jakaminen kahtia — Jerikon vesien puhdistaminen — 42 pojan kiroaminen, jotka karhut raatelivat kuoliaiksi — Israelin ja Juudean sotavoitto Moabista — Sunemilaisen lesken öljyn lisääntymisen ihme — kuoleista herättäminen — myrkyllisen ruoan puhdistaminen — sadan miehen ruokkiminen kahdellakymmenellä leivällä — Aramin kuninkaan sotapäällikön parantaminen pitaalista — uponneen kirveen nostaminen veden pintaan itsestään sekä aramilaisten sotilaiden sokaiseminen ja kuljettaminen Samarian kaupunkiin.

Elisan aikana aluetta koetteli myös kova kuivuus: *”Elisa sanoi naiselle, jonka pojan hän oli palttanut henkiin, ja sanoi: ”Nouse ja lähde, sinä ja perheesi, asumaan muukalaisena, missä vain voit asua, sillä Herra on käsenyt nälänhädän tulla, ja se myös tulee*

Kartassa mainitut alueet

ISRAEL - Israelin valtio muodostui Salomon kuoleman jälkeen (932 eKr.) kun Jerobeam julistautui Israelin kuninkaaksi vieden mukanaan kymmenen Israelin kahdestatoista heimosta. Pääkaupungiksi tuli Samaria, jossa palvottiin epäjumalia.

JUUDA - Juudan valtio muodostui Juudan ja Benjaminin heimojen alueesta, jossa sijaitsi Jerusalemin kaupunki ja sen temppeli.

EDOMILAISET - Edom oli Esaulle, Jaakobin kaksoisveljelle, annettu lisänimi (1Mo 36:1). Edomilaiset ovat Esaun jälkeläisiä.

ARAMILAISET - Aramilaiset olivat (Nooan pojan) Seemin pojan Aramin jälkeläisiä, esim.: Abraham, Loot, Laaban ja Rebeka.

MOOABILAISET - Lootin molemmat tyttäret tulivat raskaaksi isästään. Vanhempi synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Mooab. Hänestä polveutuvat mooabilaiset.

AMMONILAISET - Nuorempikin tytär synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Ben-Ammi. Hänestä polveutuvat ammonilaiset. (1 Moos. 19:36-38)

FILISTEALAISET - Filistealaisten alkuperästä Raamattu ilmoittaa: "enkö johdattanut Israelia

Egyptin maasta ja filistealaisia Kaftorista ja aramilaisia Kiiristä?" (Aam.9:7) Kaftor liitetään Kyprokseen tai myös joko Kreetaan tai Anatoliaan.

FOINIKIALAISET - Foinikialaiset olivat kanaanilainen kansa. He perustivat lukuisia siirtokuntia. (Maltalla, Sisiliassa, Korsikassa, Espanjassa sekä Pohjois-Afrikassa.)

maahan seitsemäksi vuodeksi." (2 Kun. 8:1) Nainen vietti Filisteassa 7 vuotta, palasi takaisin ja sai kuninkaan avulla omaisuutensa takaisin.

Aramin joukot lähetettiin tappamaan Elisaa, joka tiesi liikaa. "Kun viholliset sitten tulivat häntä vastaan, Elisa rukoili Herraa ja sanoi: "Sokaise tämä väki." Hän sokaisi heidät Elisan pyynnön mukaan. Elisa sanoi heille: "Ei tämä ole oikea tie, eikä tämä ole oikea kaupunki. Seuratkaa minua, niin minä vien teidät sen miehen luo, jota te etsitte." Sitten hän vei heidät Samariaan. Mutta kun he

tulivat Samariaan, Elisa sanoi: "Herra, avaa näiden silmät, että he näkisivät." Silloin Herra avasi heidän silmänsä, ja he näkivät, ja katso: he olivat keskellä Samariaa. (2. Kun. 6:18-20) Elisan ohjeen mukaan israelilaiset syöttivät vihollisjoukon ja sallivat näiden palata ilman taisteluja kotimaahansa.

Elisa kuoli profeetta Eliaan voiteleman kuningas Jehun perillisen, Jooaksen aikana vuonna 797 eKr.. Kuolemansakin jälkeen Eliaan liittyi ihmeitä. (2.Kun. 13:20,21).

KP

Ihmeellinen leppäkerttu

Te kaikki lapset tunnette varmaan leppäkertun, tuon kädelläkin hauskaasti kipittävän punaisen puolipallon. Mutta leppäkertut ovat paljon ihmeellisempiä, kuin ymmärrämmekään.

Leppäkerttu on yleisnimitys eräälle kovakuoriaisheimolle. Se, jota me kutsumme leppäkertuksi, on oikealta nimeltään seitsenpistepirkko. Koko maailmassa leppäkerttuja tunnetaan noin 6000 lajia, Euroopassa 260 ja Suomessakin 64 lajia. Suomen yleisin laji on seitsenpistepirkko. Maailman pienimmät leppäkertut ovat vain kahden millimetrin pituisia. Suomen suurin laji on isopirkko, joka on lähes kaksi senttimetriä. Leppäkerttuja on eri väreissä.

Vajaan senttimetrin pituinen seitsenpistepirkkonaaras munii kesällä 200 – 1000 noin yhden millimetrin pituista munaa. Se on valtava määrä. Ja huomaa, että jokaisessa munassa on sisällä elämä, jonka vain Jumala voi antaa. Elämää ei synny mistään muualta. Katso jostakin mittanauhasta, kuinka pieni on yksi millimetri. Munasta kuoriutuu toukka, joka toukkana ollessaan syö kirvoja ja kasvaa paljon. Toukkavaihe kestää kahdesta viikosta kuukauteen. Toukat ovat sinipunaisia ja niillä on kolme jalkaparia, joilla ne juoksevat. Oletko nähnyt sellaisia? Toukka muuttuu koteloksi ja on siellä muutamasta päivästä kahteen viikkoon. Siellä siitä kehittyä sitten leppäkerttu.

Leppäkertut talvehtivat yhden talven eli niiden elinaika on noin vuosi. Jumala on huolehtinut siitäkin, että leppäkertulla on ruumiissaan ”pakasnestettä”, ettei se jäädy. Joskus leppäkertut vaeltavat suurina parvina. Tällöin ne saattavat lentää 150 – 500 metrin korkeudessa. Tiedätkö, kuinka korkealla lentokoneet lentävät? Leppäkerttujen lentonopeus on 30 kilometriä tunnissa. Jotenkin sekin on pystytty mittaamaan. Itse näin kerran lehtokotilon (etana) kulkevan sateen kastelemalla asfaltilla. Se meni aika

kovaa – harmittelen, kun en mitannut sen vauhtia. Etanoita pidetään hitaina.

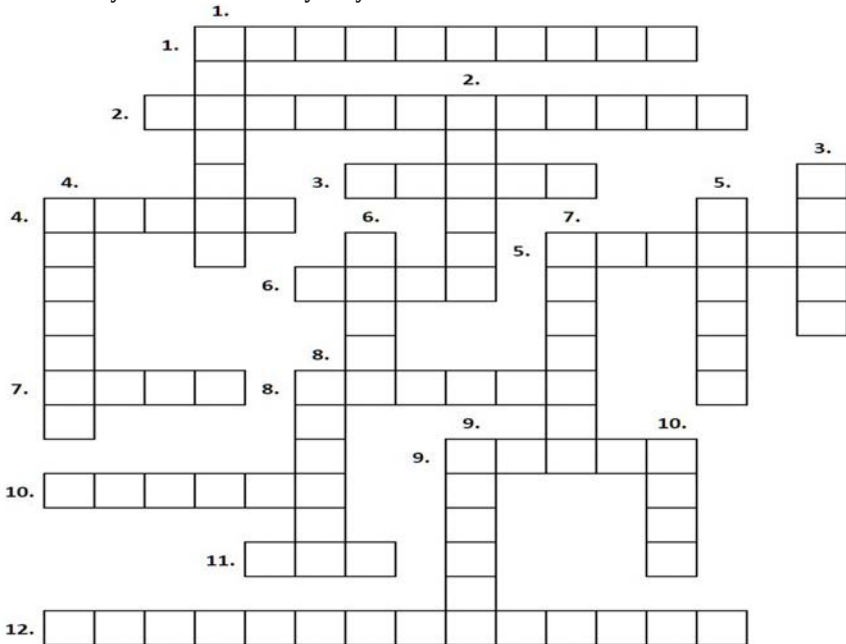
Leppäkertut syövät kirvoja. Siksi niitä on jopa istutettu Yhdysvaltoihin, että ne tuhoaisivat viljapelloilta haitalliset kirvat. Yllättäen linnuista vain sinitiaainen, räystäspääskyinen, pikkuvarpunen ja harakka syövät leppäkerttuja. Toukat kelpaavat kuitenkin useammille linnoille.

Luojan luomassa luonnossa kaikella on merkityksensä, vaikka me emme kaikkea ymmärräkään. Näin ihmeellisiä asioita Luoja on suunnitellut leppäkertuille. Jeesus opetti: ”Katselkaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole niitä paljon suurempiarvoiset? Kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä edes yhden kyynärän verran? Mitä te muheditte vaatteista? Katselkaa kedon liljoja, kuinka ne kasvavat: ne eivät tee työtä eivätkä kehrää. Kuitenkin sanon teille: Salomo ei ollut kaikessa loistossaan niin vaatetettu kuin yksi niistä.” (Matt. 6:26–29) Ihmisen pitää nöyrytyä Jumalan suuruuden ja kaikkivaltiuuden edessä. ”Suuret ja ihmeelliset ovat tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias. Vanhurskaat ja todet ovat tiesi, sinä pyhien kuningas. Kuka ei pelkäisi sinua, Herra, ja ylistäisi nimeäsi? Sillä sinä yksin olet Pyhä, sillä kaikki kansat tulevat ja kumartuvat edessäsi, koska vanhurskaat tuomiosi ovat tulleet julki.” (Ilm. 15:3–4)

Tutussa Siionin Kanteleen laulussa sanotaan: ”Ken on luonut sinitaivaan, vihertävän metsän ken? Ken on suonut kauneuden kukkasille niittyjen? — Jumala on kaiken luonut, Jumala on kaiken suonut, ihmisille ilon tuonut niin kuin isä lapsilleen. Kaikki, mikä maailmassa kaunista on, ihanaa. Se on Luojan rakkauden Ihmisille antamaa. Ihmislapsi, kiitä, kiitä Taivaallista Isää siitä.” Laulus toisten lauluun liitä ylistämään Jumalaa! Ja Lina Sandelin laulussa: ”Halki aikain vaihtuvain kanssamme on Jeesus ain. Varpusenkin hoitaa Hän, lapsiaan vielä enemmän.”

EV

Näitä tuttuja ruoka-aineita löydät jo Raamatusta. Mutta mitä meillä ei enää ole?

Vaakaan

1. Lintu, joita israelilaiset söivät erämaassa (4 Moos. 11:32)
2. Eesau möi esikoisuutensa tästä ruuasta (1 Moos. 25:34)
3. Näitä vihanneksia tuotiin Daavidin joukoille (2 Sam. 17:28)
4. Salomo lupasi temppelin rakentajille ravinnoksi (2 Aik. 2:9)
5. Usein itkettää, kun tätä vihannesta pilkkoo (4 Moos. 11:5)
6. Näitä vihanneksia tuotiin Daavidin joukoille (2 Sam. 17:28)
7. Pietari sai näitä paljon saaliiksi (Luuk. 5:6)
8. Sarpatin leskeltä nämä eivät loppuneet ruukusta (1 Kun. 17:16)
9. Abraham tarjosi vierailleen juotavaksi (1 Moos. 18:8)
10. Opetuslapset valmistivat Jeesuselle (Matt. 26:19)
11. Tätä rasvaa saatiin ja saadaan yhä maidosta (1 Moos. 18:8)
12. Näitä vakoilijat toivat rypälelaaksoista (4 Moos. 13:23)

Pystyyn

1. Viiniköynnös ei voi tuottaa näitä (Jaak. 3:12)
2. Tätä vihreää, pitkää vihannesta israelilaiset saivat Egyptissä (4 Moos. 11:5)
3. Pojalla oli eväänä viisi tällaista (Matt. 14:17)
4. Abraham valmistutti tästä ruokaa vierailleen (1 Moos. 18:7)
5. Tätä makeaa Johannes Kastaja söi (Mark. 1:6)
6. Tällä ruualla Jumala ruokki Israelin kansaa 40 vuotta (2 Moos. 16:15)
7. Vilja, jonka löydät tästä (2 Moos. 9:32)
8. Yhä laitamme tätä leivällemme (2 Sam. 17:28-29)
9. Tätä makeaa vihannesta israelilaiset eivät saaneet erämaassa (4 Moos. 11:5)
10. Salomo lupasi temppelin rakentajille ravinnoksi (2 Aik. 2:9)

Torstaina 18. 5. 2023 helatorstai Lahdessa

Tervtuloa helatorstain ehtoollisjumalanpalvelukseen klo 11.00 Lahden kirkollemme (Rajakatu 7, Lahti).

Jumalanpalveluksen jälkeen on kahvitilaisuus ja lyhyt iltapäiväjuhla. Juhlapäivän teemana on ”Saamme olla Kristuksen kanssa”.

Samassa yhteydessä seurakuntiemme jäsenillä on erinomainen mahdollisuus ottaa mukaansa kirkkomme julkaisemia kirjoja. Jäsenet saavat edelleen maksutta teoksia luettavakseen ja jaettavakseen esimerkiksi perheenjäsenille, sukulaisille ja ystäville. Sydämellisesti tervetuloa!

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon
XLIX VARSINAINEN KIRKKOKUNNANKOKOUS
Sunnuntaina 28.5.2023 klo 11.00 Tampereen Tunnustuksellisen
Luterilaisen Seurakunnan leirikeskuksessa, Siitamaja 33, Orivesi

Pyhäkoulut

Su 30.4. klo 15:00 Hämeenlinnassa Karjalanpirtissä (PA)

Su 21.5. paikka ja kellonaika vielä avoin (PA)

Kaikki pyhäkoulut pyritään lähettämään myös etälähetyksenä,
osoite <https://meet.google.com/kke-inus-xdu>

Aikuisten leiri viikolla 27 = ke–su 5.–9.7.2023
Lastenleiri viikolla 30 = ke–su 26.–30.7.2023
Syysjuhla Siitamassa viikolla 38 = la–su 23.–24.9.2023

Lapsille videoita Raamatun kertomuksista:
www.luterilainen.com/fi/videoita

SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Marko Kailasmaahan. Yhteystiedot: marko.kailasmaa@luterilainen.com Puhelin 050 342 7448.

Raamattu sanoo: "Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloon toimeen." (1 Tim. 3:1) STLK

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A, *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11.00. HPE su 7.5., 21.5., 4.6., 18.6. ja 23.7 klo 11.00. Nämä tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille myös videoyhteyden kautta. Lukujumalanpalveluksia ei Helsingissä heinäkuussa ole.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin HPE klo 11.00, 14.5., Nämä tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille myös videoyhteyden kautta.

Siitama, 33, Orivesi. *Jumalanpalvelukset* 11.6. ja 25.6., HPE 13.8. klo 14.00. Kirkkokunnankokous sunnuntaina 28.5.2023 klo 11.00,

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22, HPE su 23.4., klo 10.00,

Lahti, kirkolla, Rajakatu 7, 18.5. *helatorstain juhla* (HPE) klo 11.00 ja HPE 22.6. klo 13.

Pori, pääkirjaston seminaarihuone 1, Gallen-Kallelan katu 12, *Jumalanpalvelus* ja HPE pe 21.4. klo 15.00, 18.8. klo 17.00.

Puumala: Kotitilaisuus Härkösentie 3 B 12, HPE 31.5. klo 12.00.

Turku, Hurtinkatu 12 C 13, *Jumalanpalvelus* ja HPE la 20.5. ja 17.6. klo 14.00

Vaasa, Vanhan Vaasan katu 8 A 7, *Jumalanpalvelus* ja HPE ma 24.4. ja 14.8 klo 10.30.

Muutoksista ja muiden paikkakuntien tilaisuuksista ilmoitamme verkkosivuilla www.luterilainen.com/osallistu samoin tilaisuuksista muilla paikkakunnilla.

Pyhäkoulut

Su 30.4. klo 15:00 Hämeenlinnassa Karjalanpirtissä (PA), Su 21.5. paikka ja kellonaika vielä avoin (PA), Kaikki pyhäkoulut pyritään lähettämään myös etälähetyksenä, osoite <https://meet.google.com/kke-inus-xdu>

Pastori Marko Kailasmaa
puhelin 050 342 7448
Peltokuja 8, 08700 Lohja.
marko.kailasmaa@luterilainen.com

Pastori Markku Säreä
Saarenvainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com
www.pyhakoulu.fi

Sisällys:

Hänen nimensä on Iankaikkinen Isä, Martti Luther.....	82
Oppi ja opetus, KP.....	83
Mitä varten on rauhanaika? MS.....	85
Eksyksissä kuin lampaat, CFWW.....	86
Yksi lauma — yksi paimen, AAU.....	89
Kristus opettaa niin kuin se, jolla on valta, MS.....	92
Matkalla Jumalan pitoihin, MK.....	95
Kristus on esikoisena noussut kuolleista, CM-Z.....	98
Hän voitti kuoleman, (Runo) AP.....	99
Pysytään Sanassa, MS.. ..	100
Totuuden tunnustaminen, Vv.....	105
Meidän syntiemme tähden, Martti Luther.....	106
Uhraaminen, CFWW.....	108
Kääntykää, MS.....	110
Mitä tapahtui helluntaina? RE.....	112
Profeetta Elisa, KP.....	114
Ihmeellinen leppäkerttu, EV.....	116
Ruoka-aineita Raamatussa-ristikko, EV.....	117
Tapahtumatietoja.....	118
Toimintatietoja.....	119
Kansi: Pyhän Hengen vuodatus, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2023: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset:
marko.kailasmaa@luterilainen.com, puh.050 342 7448.
Tilauksmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com